

H. Gábor Erzsébet
Humorcsokor

Versek és prózák

H.Gábor Erzsébet

Humorcsokor

Versek és prózák

Írta: **H. Gábor Erzsébet**

Technikai szerkesztő, Borító,
Felelős kiadó:
Fazekas Miklós

Copyright © H. Gábor Erzsébet - 2020

ISBN: ISBN 978-615-5580-34-5

Kiadó: **NETLÍRA** E-könyvek kiadója

Minden szerzői és kiadói jog fenntartva!

Tartalom

Kedves Olvasóim!	7
Hildás-versek	8
A molett nők dicsérete	8
Hilda és a pizza	9
Hilda és a fiókák	10
Hilda pecázik.....	11
Hilda álma	12
Hilda fogyózik.....	13
Hilda jógázik	14
Hilda meghízott.....	15
Hilda aggódik.....	16
Hilda fagyizik.....	17
Hilda visszavág	18
Jóska csókja.....	19
Hilda fest.....	20
Hilda a boszi.....	21
Hilda és a telefon.....	22
Hilda overálja.....	23
Hilda a csúcson	24
Hilda és a béka	25
Hilda és az új overáll.....	26
Hilda életveszélyben	27
A nők nevében	28
Számár Jani házassága	29
Felszarvazva.....	30
Blama	31
Vigyázz, Jani!.....	32

XXI. századi magány	33
XXI. századi anziksz.....	34
Barbi 60. születésnapjára	35
Ez van!	36
Különös szerelem.....	37
Fura világ	38
Mit bánom én	39
Esküszegők.....	40
Oda se neki!	41
Medvebárat.....	42
Társbérlet	43
A bosszú.....	44
Akár.....	45
A dühös madár	46
Csigaszerelem	47
Tyúkhúsleves	48
Bumeráng.....	49
Vénasszonyok	50
A talpnyaló.....	51
Csigamázli.....	53
Nepáli anziksz.....	54
Fokhagymadal.....	55
Hajas panasz.....	56
Bolond világ.....	57
Teveszerelem	58
Répasors	59
A torz tükör	60
Szieszta.....	61

A másnapos	62
Fürödj meg kedves	63
Csigataxi.....	64
Újévi fogadalom.....	65
Fogantlan fogadalom.....	66
Karácsonyi kalácskodás	67
Kísértés.....	69
A Sziámi siráma	70
Száraz ágon varjúpár	71
A szerelmes szúnyog.....	72
A másnapos (2)	73
Macskadal	74
Fortuna csókja	75
Diótörés.....	76
Pláza-pipi	78
Lajos, Zsuzska, és a hentes	79
Békatánc.....	80
A „légypötty”	81
„Papírkémia”	81
Próza.....	83
Évforduló	83
NET-es szerelem	86
(A találka)	86
Könyvtáros Sárka álma	93
(A költő).....	93

Kedves Olvasóim!

Ebbe a kötetbe humoros verseket és humoros prózát válogattam.

„Elmagyarázni egy viccet olyan, mint felboncolni egy békát - jobban értjük utána, de közben elpusztul a béka.” – írja, Elwyn Brooks White.

Remélem, hogy a verseimmel, írásaimmal kapcsolatosan nem kell boncolgatni azt a bizonyos békát.

„A humor az élet sója, kedvesem.” - vallja, Berkesi András, és a nevetés pedig, „a lélek csillanása” – írja, Thomas Mann.

Milyen igazuk is van!

Az ízléses, mértéktartó humor jóízű fűszerként, aromaként hat az ember érzékeire, megcsiklandozza azokat, és a felszabadító, szívből jövő nevetés energiái pedig, beragyogják a lelkünket.

Biztos vagyok abban, hogy szinte mindenkinek szüksége van a humorra, a vidámságra, arra a csiklandozó, ismerős érzésre, ami az őszinte kacagást kiváltja belőlünk. Az ember akkor válik igazán éretté, ha már saját magán is (képes) tud nevetni. - mondják.

Az Internet képei közt kalandozva ráleltem egy csodás rajzművészre, aki kitalált egy imádni való, gömbölyded, női figurát, Hildát, aki némi súlyproblémával küzd ugyan, de így, moletten is habzsolja az életet, és nem veti meg a kulináris élvezeteket sem.

Nos, rápillantva erre a hölgyre, és a hétköznapi problémáira, bizony sokunk magunkra ismerhetünk.

Ahogy megláttam ezt a képet, azonnal tudtam, hogy erről a nőről én írni fogok.

Sok sok „Hildás” versem született az évek során, ezekből kötöttem az első csokrot, amit nagy szeretettel ajánlok, nem csak a molett olvasóim számára.

A többi versbe, prózába is próbáltam egy kis humort belecsempészni, remélem, Önöket is mosolyra késztetik majd.

Jó ellazulást, örömteli olvasást kívánok mindenkinek!

H.Gábor Erzsébet (Zsike)

Hildás-versek

A molett nők dicsérete

Hilda vagyok, kissé molett,
dicsőítsen óda, szonett,
kiben hízni nagy a hajlam
azt dicsérni végre halljam!

Adjon erőt, kedvet, hitet,
s önbizalmat mindenkinek!
Combom formás, csípőm kerek -
rajta, egy kis többlet rezeg.

Keblem dúsabb, mint az átlag,
engem mégis így imádnak!
Éhes szemek majd felfalnak,
kegyeimért élnek halnak.

Én is falok, enni öröm -
ó te drága zsírosbödön!
amit rejtesz, tudom, hizlal -
nem vagyok én keszeg, díszhal!

Igazi nő, ízig, vérig!
Nekem a húst ingyen mérik,
párom hentes, édes szentem,
így moletten szeret engem!

Hilda és a pizza

Ha enni látnál, szólj reám,
éhem tomboló óceán,
a hájam rezzen - undorít,
ám a jó kaja felvidít,

kedvem akkor lesz szárnyaló!
Súlyom akár egy bányaló,
annyit nyom itt a mérlegen,
pedig nem ettem pénteken.

Vettem tegnap egy új ruhát,
nézem rajta a cédulát,
ára pizszokul drága volt,
de éppen hatkor zárt a bolt,

s próbára nem volt alkalom.
Nem fér bele a nagy farom.
Vissza már sajnos nem veszik,
másikra meg már nem telik.

Bele kell fogynom, nincs mese!
Hangosan szól a „bit”-zene,
rázom a testem rendesen,
rajtam mulat a kedvesem.

Közben a pizzát, felszeli -
kínálni persze nem meri,
s harapja lágyan, oly puha...
Mit nekem új cucc, szép ruha!

Leülök mellé csendesen,
- kóstold meg!- mondja, kedvesen.
Faljuk az ízes kincseket,
tudom, hogy engem így szeret!

Hilda és a fiókák

Gyertek kicsik egyetek,
oly üres a begyetek,
anyácskátok ideleln,
most egy kicsit megpihen.

Hoztam nektek kukacot,
reggel egy nagy kupacot
ástam ki a kertemből.
Kiestem a versenyből,
s ennyi csali megmaradt;
a damilom elszakadt,
az orsóm is tönkre ment,
abbahagyom, annyi szent!

Nem pecázok többet én,
más is van e földtekén;
csónakázom, olvasok,
napfürdőben olvadok.

Megyek is már, egyetek,
olyan jó volt veletek!
A szeretet kincset ér,
és az érzés elkísér.

Hilda pecázik

Csodaszép a horgászélet,
egyedül itt sose félek,
vigyázz rám az Úr az égen,
pecázás a szenvedélyem.

Elvagyok, mint pók a falon,
s míg a könyvet kiolvasom,
lábujjhorgom zsenit avat,
kifogom az összes halat.

Míg a Napnak lángja hevít,
képzeletem szárnya repít -
madár leszek, s fenn az égen,
felhők között vár az éden.

Testem könnyű, tollam puha -
olyan mint a selyemruha,
nem érzem a dús kilókat,
kacér a szél, megcirógat.

Jaj, de szákom majdnem tele,
indulnom kell hazafele!
Halászlé lesz estebédre,
ezer csókot kapok érte!

Hilda álma

Ó, ez a sok földi jó,
csokis kekszek, méz, dió,
éjjel nappal nassolok,
vélük sosem harcolok.

Barátaim mind nekem,
megköszönöm Istenem -
édes áldás, tortahab,
mindig jut egy jó falat!

Bár a férjem kedvesen,
néha rám szól: - édesem,
lassan, nézd csak, szűk az ágy,
s nem megy rád az új ruhád!

Úgy szólít, hogy; Dundikám!
Ölelésből nincs hiány,
tudom jól, hogy így szeret -
engem könnyen megvehet;

egy kis bon-bon, egy kis bók,
édesebb lesz így a csók,
háj a bájam, így hatok,
kenyeréhez hús vagyok!

Mindig les a kulcslyukon,
mellém bújik, s jól tudom,
dús keblemtől elalél,
de ez nem baj, ez a cél!

Gyakran róla álmodom,
itt fekszik az ágyamon;
csókja tejszín, méz, eper,
s így repít a mennybe fel!

Hilda fogyózik

Elkészült a kalapom!
Alakul az alakom,
fogyókúrám sikeres,
nem vagyok már ideges!

Tarka ruhám nem feszül,
csak a mellrész egyedül,
de a párom szereti,
bámulja, ha teheti.

Ledobtam vagy húsz kilót,
az alakom dundi volt,
de már jó a formája,
s nem vágyom már tortára!

Vacsorára alma van,
ebédre meg zsírtalan,
sovány husi, s rizsszemek.
Reggel hétkor felkelek,

és a széles tornácon
harminc percig tornázom.
S lám, rám jött a szép ruhám -
így sétálunk délután.

Bálba megyünk, farsang van,
végre lesz most alkalmam
megmutatni; igenis,
Hilda képes erre is!

Isteni jó zene van,
átfonod a derekam,
barna szemed rám ragyog,
én egy boldog nő vagyok!

Hilda jógázik

Azt kérdezed mit csinállok?
Hogyha kell, hát fejre állok,
jó a jóga, egészséges,
bár tornából elégséges
voltam mindig, de azóta,
öröm lett a tornaóra.

Így lazítok fejen állva,
oly biztosan, mint a szálfa,
nem számít a súlyom, pedig
olykor néha kedvem szegik,
a soványak gúnyolódnak,
elég gyakran odaszólnak;

„tejcsárdába nem kell menned,
tőgyed, mint a teheneknek,
sonkát sem kell vened soha,
nyakad mint a sertéstoka!”
Így csúfolnak, na de nekem
van magamhoz való eszem!

Nem mondom, hogy: - te kis keszeg,
én legalább jókat eszek,
te meg koplalsz, mindig böjtölsz -
irigy vagy rám, azért görcsölsz,
szeretnél te ilyen keblet,
de tenéked soha nem lesz!

A lét csoda, csupa öröm,
barátom a zsírosbödön,
és a szaftos, rezgő husi -
kinek kell a lájtos szusi?
Boldog vagyok, s nagyon nyugodt,
fejen állni így is tudok.

Hilda meghízott

Jól meghíztam! Hájam rezeg,
sokkal nagyobb házat veszek,
szűkek lettek már a falak -
nyomaszt ez a bálna-alak!

Egész éjjel majd meg fagytam,
nem eléggé nagy a paplan,
kilógok már rég alóla -
nem szívesen írok róla!

Fogyókúrám csődöt mondott,
XXL-es ruhát hordok -
hol van már az S-es méret,
hogyan találom újra férjet?

Mert a régi cserbenhagyott,
levetkőztem, s jéggé fagyott.
Elmenekült Ázsiába,
s ráhajtott egy Máriára.

Mellettem egy török basa
lakik, kinek hájas hasa
épp úgy rezeg, mint az enyém.
Ő csak egyszer esne belém,

tudom, soha el nem hagyna!
Lenne kolbász, sonka, hagyma,
friss kenyér, és jókat ennénk;
s telt pocakkal szeretkeznénk!

Hilda aggódik

Nassolni mindig is imádtam -
mondd el, hogy mit érzel irántam?
Zavar-e az, hogy az alakom
árnyéka, bálna a falakon?

S zavar-e az, hogy a bokámon
több már a háj, mint a tokámon,
s hasamon rezeg a zsírkaréj!
Nem kerül el téged így a kéj?

Amikor itt állok ruhátlan,
elég sok szleng van a dumádban -
s a szexhez öt liter házi bor?
Kedvesem, nekem ez túl frivol!

Mondd meg, ha nem tetszem már neked!
Hidd el, hogy szívesen átmegyek
holnap, a szomszédba, Józsihoz -
olyan jó esténként enni ott!

Bevallom, büntársam régen ő -
valahogy más ott a térerő!
Hentes a drága, és úgy eszik,
hogy még a szívem is megtelik.

Odahív, megkínál - mindig ad,
nem iszik, eszik, ő így vigad!
Utána bókolni is szokott,
tegnap is zavartan pislogott,

s azt mondta nekem, hogy dundikám,
s azt is, hogy megpróbál várni rám!
Látod? A Józsinak kellenék,
énvelem boldogan enne még!

De nekem, te kellesz, édesem,
mit nekem hentesbolt, étterem!
Itt vagyok, ölelhetsz bármikor -
van még vagy két hordó házibor!

Hilda fagyizik

Kerülget a hóguta -
félre veled szűk ruha!
a meleget nem bírom,
fagyit nyalok, oly finom,

Vanília, hús eper,
jégcseresznye kék szeder,
tejszínhabos kéjkehely,
könnyű mint a hópehely.

Fránya kilók gyűljetek,
szorongások tűnjetek!
Megéri az élvezet,
élni kell az életet!

Csak a bolond kap gutát,
veszek majd egy új ruhát -
félre, lelkiismeret,
hisz a párom így szeret!

Most is készül, látom én,
kezében egy fémedény,
köztünk soha nincs harag,
csülök lesz ma, jó adag!

Hilda visszavág

Nem értem, mert tegnap, tegnap nem is ettem,
mégis két kilóval dagadékbabb lettem!
Én látnék tán rosszul, vagy a mérleg nem jó?
Őrült dühöt érzek, megőrülök, becsszó!

Hiába a torna, itt rezeg a hájam,
hetekig futottam, esőben és sárban,
húsrá rá se néztem, víz volt csak az étkem -
pedig a szoknyámba bele kéne férnem!

Két hetem van már csak - úgy siet a naptár!
Fejemben a cél zsong, hangos, mint egy kaptár;
csinosnak kell lennem, Tóth Mancsi is ott lesz -
ő is testesebb lett! Hol van már a topless?

De a súlya nálam, mindig kevesebb volt,
gúnyolódott rajtam, kinevetett, megszólt.
Azt akarom most, hogy én legyek előnyben,
s ne lássa, hogy közben ilyen „nagyra” nőttem!

S ha a lányruhámba újra beleférnék,
pimasz kérdésekre választ tőle kérnék -
kék szemébe nézve, játszva mézes-kedvest:
- hol kaptál magadra három XXL-est?

Jóska csókja

Hilda vagyok, kissé molett.
Anyám neve, Kovács Odett,
apám neve, Balaskó -
övé ez a halastó!

Szeretek itt magam lenni,
azért jó, mert nem lát senki.
Nincsen rajtam semmi sem -
olyan jó a semmiben!

Bikinitet rég kihíztam,
belefogyok - abba bíztam!
Nem sikerült! - üsse kő!
Juszt se leszek fűevő!

Ülök itt a tavunk partján,
túl vagyok a heti hajszán,
fickándozó kishalak
játszanak a víz alatt.

Nézem őket, oly vidámak,
találgatom - mit csinálnak?
Látom, szájuk csókra áll -
ó csak este volna már!

Az én szám is csókra áll majd,
mert a Jóska, mindig rám hajt,
én vagyok a kedvese -
tényleg így van, nem mese!

Elvagyok a kishalakkal,
hamar elmegy így a nappal,
és a Jóska minden éjjel,
csókol engem szenvedéllyel!

Hilda fest

Unom már a sárgát nagyon,
senyvedek a tűző napon,
imbolygok a létra fokán,
piszokul fáj már a bokám.

Én festek, s a férjem pihen,
tudom, máshol nincs is ilyen,
de ez nálunk természetes,
odabenn már fő a leves.

Ő a szakács, én a festő,
sütni főzni sose rest ő,
elfáradt, mert reggel mosott,
a szennyestől padlót fogott.

Aztán sütött meggyes pitét,
megkopasztott három csibét,
s mivel nehéz minden fazék,
megsínylette azt a derék.

Fekszik most, de fő a leves.
Fél kettőre készen leszek;
füvet nyírok, metszek, ások -
kertészt hívnak bezzeg mások!

Nem baj az, ha elfáradok,
mert én semmit fel nem adok,
kivéve a fogyókúrárt,
nem bírom a gyalogtúrát.

Hilda a boszi

Nem kell nekem jogsi, minek?
Autóút, sikló sínek!
Van énnekem szárnyaslovam,
s ha az ember siet, rohan,

felpattan a paripára,
sose fárad el a lába.
Itt fönn már csak varjak vannak -
de ők soha nem zavarnak,

meg a szél is kedves társam,
köröttem csak jóbarát van.
Néha bűnös, boszi vagyok,
éjszakánként kiruccanok,

s a csajokkal jókat eszünk,
amit kíván szánk s a szemünk
- nem átkozunk el mi senkit -,
megengedünk néha ennyit.

A párommal összeillünk;
éjjelente búcsút intünk,
s én a seprűn tovaszállok,
a cukiig meg sem állok!

Ő meg ördög a javából!
Tüzet rak a téli fából,
s páleszt vedel mint egy tolvaj,
felhígítva lőre borral.

Aztán másnap gyógyszert szedünk,
se nem iszunk, se nem eszünk,
mentsvárunk a vetett matrac -
s jobb, ha akkor békén hagynak!

Hilda és a telefon

Persze, ez is akkor csörög,
hogyha éppen törölközök,
vagy ha pont a létra fokán,
egyensúlyoz gyenge bokám!

Mi oly fontos, mi nem várhat?

Fülembe a szó csak árad,
barátném az, huncut Mancsi,
meséli, hogy férje, Franci,

megőrült, bár hetven éves,
de a szexre most is éhes,
olyan mint egy tüzes legény,
csajok után koslat szegény.

Ő meg otthon unja magát,
s rám zúdítja minden baját,
pedig nekem is van gondom -
nincs egy rendes, nyári rongyom!

Hajam lenőtt, fodrász kéne -
nem leszek az utca réme!
Bár a párom így is imád,
épp nézi az Olimpiát,

de ha végzek, engem bámul,
s magyarul szól, - sose dánul -,
Duci Hildám, gyere szépem,
lépes-mézem, feleségem!

S én a kagylót mellé teszem,
míg az uram kényeztetem.

Hilda overálja

Van úgy, hogy a kedvem ragyog,
s elégedett nőci vagyok.
Lám, a piros overálom,
feszül minden porcikámon.

Dús a keblem, büszkén dagad -
remélem majd sikert arat,
ha a kedves megpillantja...
Megpendül a szíve lantja,

s este csakis nekem zenél.
Vékony csajra le nem cserél,
nem telik be sose velem -
ilyen nő, csak ritkán terem!

Igaz, sokkal kisebb nálam,
s nem követ az elhízásban,
de a szíve óriási,
irigyli is Józsi bácsi!

Nem fontos a méret, kérem,
nagyobb nem is kéne nékem,
az én párom apró ember -
visszaszólni soha nem mer!

Amit kell, hát azt csinálja,
ami piszkos, kisikálja,
kimos, vasal, nincs sok gondom,
tényleg így van, nemcsak mondom.

Tegnap este csülköt főzött,
éhem ellen ott is győzött.
Magának már régen megnyert,
vacsorára ő a desszert!

Hilda a csúcson

Megmásztam a magas hegyet,
megérdemlem azt, hogy egyek;
ehhez kell az energia,
csokoládé, kaja, pia.

Kitűztem a zászlómat is,
egy a vége száz szónak is;
győztes vagyok, s fenn a csúcson,
a mászástól elbúcsúzom.

Viszlát orom, magas hegyek,
lefele is gyalog megyek!
Úzők majd egy másik sportot,
kímélve sok, kopott porcot.

Tán a sakk lesz majd a sportom!
Figuráit zsebben hordom,
s míg a matton jár az eszem,
doppingszernek, krémest eszem.

Vagy lehet, hogy szakács leszek -
annak jó, ki enni szeret!
A konyhában elidőzőm,
s míg a jó kis csülköt főzöm,

megkóstolom, elég sós-e?
Ne érje a házat szó se!
- s bekapok vagy tíz falatot -,
sikert itthon így aratok.

Csak úgy nyeled. Téged nézlek.
Csülkös esték! Ó de szépek!
Ajkad zsíros, szemed ragyog -
nálad biztos nyerő vagyok!

Hilda és a béka

Látom, béka, tetszem néked,
lehetnék a feleséged,
ha akarod, megcsókollak,
s téged azért nem okollak,

hogya mégse leszel király!
Az életem olyan sivár,
muszáj rajta változtatnom,
valami már kell, hogy hasson!

Nem bírom a henye létet,
bejártam a tarka rétet,
s lám mit láttam? - Téged, békám!
Itt csücsülsz, s csak nézel énrám!

Ajánlatom vicc volt - persze!
Nem is lenne talán mersze
egy asszonynak frigyre lépni,
ha már van egy szuper férfi,

ki a kedvét mindig lesi -
az én párom is ezt teszi.
Szia breki, most már megyek,
egy levelet hoztam neked.

Legyen ez a puha pléded,
örül, majd a feleséged!
Sietnem kell, vár a férjem,
hiányzom már néki, érzem!

Hilda és az új overáll

Mikor vettem nagynak látszott -
sajnos gyakran ráhibázok,
mert karcsúnak érzem magam,
azt a képet látja agyam,

amit egykor úgy szerettem.
Egyszerre csak észrevettem;
nem vagyok már olyan sovány -
hol van már a karcsú bokám?

Hasam hájas, combom vastag,
keblem húsa igen gazdag,
bár a férjem ezt imádja!
Rajtam kívül mondd, ki látja?

- kérdi, mikor sírdogálok.
Nem jönnek rám a kabátok!
Ezt se láttam milyen kicsi -
minek kellett kibontani?!

Álmodozni jó volt róla...
Lágyan hozzád bújtam volna,
s testemről e göncöt fejtve,
fúltunk volna szerelembe.

Tán a szomszéd Erzsikének
éppen jó lesz ez a méret!
Én meg gyorsan visszamegyek,
és a nászhoz újat veszek!

Hilda életveszélyben

Derékgumim fekete,
régi autónk kereke,
s mivel úszni nem tudok,
most is félve indulok.

De a vizet szeretem,
vigyáz rám a keretem
körbefonva testemet,
s véghezviszem tervemet.

Átúszom a nagy tavat -
tettem oltja szomjamat,
és ha vágyam teljesül,
félsem messze elrepül.

Ám, a tó egy nagy titok,
furcsa szörnyek élnek ott!
Egyszer csak egy cápahad
dús faromra ráharap!

Férjem jókat kacagott;
- asszony, nem vagy avatott!
Nem tenger ez, cápa nincs -
imádlak, te drága kincs!

Csak „piránnya”, s éhesen,
tépi szét a szép nejem!
Vigyázz, Hilda Balaskó,
veszélyes a halastó!

A nők nevében

Tudod te jól, én nem vágyom másra,
csak, hogy a kertünk fel legyen ásva,
s nőjön a fű is - gyönyörű pázsit,
örömmel hívok így ide bárkit -
hadd lássák azt, hogy imádott párom,
teljesít mindent, amire vágyom!

Medence is kell! S amíg én úszom,
nyakamat nagyra, magasra nyújtom,
s csodállak kedves, ahogy az epret
gyöngyöző hűtött pezsgőbe rejted.
Hadd legyek büszke terád te drága -
hűsítő, ízes italra várva!

Aztán a szennyest, hogyha kimostad,
teregesd úgy ki, ahogyan szoktad,
vasalni ráérsz este is, édes,
amíg én régi filmeket nézek.
Hadd legyen időm készülni lassan -
neked lesz szívem, örömöd abban!

S amíg az omlett olajban serceg,
vesd meg az ágyat, s fürödj meg herceg!
Én meg csak nézlek, ahogy terítesz -
nem hagynád úgyse azt, hogy segítsek.
S desszertnek kedves, vágyad, ma égjen,
tomboló vulkán legyen a férjem!

Hol vagy már drága? - régóta várlak,
éjfél is elmúlt, szellemek járnak!
Bújj ide mellém, dobd el a szégyent,
mutasd meg nékem a földi édent!
Mi az, te alszol? Horkolsz a széken?
Mitől vagy fáradt? - ezt nem is értem!

Szamár Jani házassága

Szamár Jani kórót evett,
s nem hitte, hogy beleszeret
ott egy csini csacsilányba,
ki a kóró szárát rágta.

Rágták együtt, nézték egymást,
s bedobta a csaj a flegmást;
finnyáskodott, kényeskedett,
éhes volt, de alig evett.

Jani kétszer körbejárta,
és a választ alig várta,
mert a kérdés megfogant már -
nem volt ő egy buta szamár!

- Nem jönne el kedves, vélem?
Éhes maradt én úgy vélem.
Gazdám gazdag, van egy rétje,
s nincs a meghívásnak tétje.

Jóllakhatnánk zsenge gazzal,
s pihenhetnénk tele hassal.
Ha kacsóját nekem adja,
tán a gazdám befogadja.

És a csacsi igent mondott,
s csókot csenni nekirontott.
Elmondtak vagy három i-át,
s megitták a dugi piát.

Hogyha igaz, azóta már
kettőből lett három szamár.

Egy nagy, tarka marha, a tőgyét vakarva,
a rég vágyott szexet már nagyon akarta,
de bikája mindig messzire csavargott,
s minden jó üszővel órákig kavart ott.

Hiába várta, az ura csak tekergett,
erre a bús tehén pizokul begerjedt;

s azt mondta magában: - megállj te gazember,
megfogsz majd lepődni, legyen csak december!

S egy nap, a csalónak levele érkezett -
induljon haza, már eleget vétkezett!

Jó meleg istálló, ismerős illatok,
bebőgött a bika - megjöttem, itt vagyok!

S ahogy az alomra vetette két szemét,
szoptatni látta a nagydarab hitvesét.

Nem is volt ő itthon közel tíz hónapja,
királyi hímtagját másfele lógatta!

Tudta, hogy az asszony, kisborjat szeretne -
ám egy másik bika hágtá meg helyette!

Blama

Egy nagytestű elefánt
meglátott egy tevelányt.
A lány lazán tevegelt,
s majd a földre lehevert.

Az elefánt nem volt rest -
benyakalt vagy négy felest,
s bátorságra kapva ő,
célja lett e bomba nő.

Melléhevert, s udvarolt.
Bőre cserzett, durva volt,
de a szíve, mint a vaj.
- Úgy ne járjon, mint tavaly,

amikor egy ormányos
a farkával rávágott,
s elzavarta messzire!
Csak ne fájna ennyire,

hogyan fajtája meglopta!
Talán ezért gondolta;
jobb lesz ez a tevelány,
mint egy kényes elefán'!

- Szép a púpja, mindkettő,
bőkezű a teremtó!
- bögte felé kéjesen.
- Hogy van máma, édesem?

A teve rondán ránézett.
- Kérem, maga eltévedt,
nem látja, hogy ki vagyok?
Piszok sokat ihatott!

Felhorkant az elefánt,
s ott hagyta a tevelányt.
Hazament. Már alkonylott,
s hozzábújt az asszonyhoz!

Vigyázz, Jani!

Három napja nem lájkoltál,
tudom jól, hogy kivel voltál,
sms-t sem küldtél tegnap -
iszonyat volt az az egy nap!

Láttam rólad egy két szelfit,
átölelted bögyös-Erzsit,
úgy néztél rá, mint egy farkas,
miközben a nyálad nyaltad.

Kilenc e-mailt írtam este,
s válaszodat várva, lesve,
egész éjjel nem aludtam,
azt, hogy megcsalsz, mindig tudtam!

Hogyha nem írsz holnap délig,
letiltalak - nagyon érik!
Soha többé nem látsz Jani!
Nincs sok időd választani!

Én, vagy az a bögyös szőke!
Vizsgáld meg, hogy biztos nő-e?
Úgy hallottam, „hermafrodi”,
lehet, hogy a neve Robi?

Vigyázz Jani, nem viccelek!
Ki vagy te, egy híres celeb?
Nagy az arcod, no de nekem,
visszatért a józan eszem!

Csak egy „név” a Facebookról...
Eltüntetlek! - S mi van akkor?
Van helyetted ezer barát!
Csókolgasd az Erzsi farát!

XXI. századi magány

Elég egy-két négyzetméter;
asztal, min a laptop fér el,
s egy szék, amin ülhetsz estig.
A huzata ronggyá feslik,

mert csak akkor állsz fel róla,
ha elkap az éber kóma,
és a gépről le kell, szakadj,
nehogy alvás nélkül maradj!

Beszélned már szinte nem kell,
mert ha jó a másnap reggel,
melód „onlajn”, itthon nyomod,
mint egy néma, kopott robot.

A lábad már ki sem teszed.
A pizzádat megrendeled,
s géped előtt mohón falod,
készítve a ravatalod.

Szó helyett, a betű beszél,
s torz reklámok: - ilyen legyél!
Nem lehetsz úgy soha szabad,
hogya nem vagy saját magad!

Jóízűen mikor nevetsz?
Virtuális képet szeretsz.
Vigyázz, a NET, cinkes fegyver,
célkereszt lett minden ember!

XXI. századi anziksz

Tépázott farmer, sportcsuka,
menő a drága rongyruha,
pólóban jársz csak, nincs inged,
csillog a fényes „pirszinged”.

Színes a tetkód, tök pazar,
bámulják, ám de nem zavar,
nyomod a reppet reggelig,
zsebed a „zsé”-vel megtelik.

A telód ára csillagos,
apád brifkója nem lapos,
csajos a külsőd, s nagy hajad
takarja satnya válladat.

Hol van a srác, a kőkemény?
Beszéded nyálas költemény,
koppintott szleng a nagy duma,
modoros, felvett álruha.

Műanyag minden, mű világ,
Harpagon jellem, kapzsiság.
Valódi érzés? Hol van az?
Szemedden nejlón ragtapasz.

Megkreált példák - mind hamis!
Önmagad légy te akkor is!
Vedd le a maszkod, lássanak,
s ragyogjon rád a drága Nap!

Barbi 60. születésnapjára

Ki az, aki olyat állít,
hogya a kor, az mit se számít?
Hogyan legyek mondd, így boldog,
mikor mindent máshol hordok?

Mellem, mint egy lapos tasak -
nincsenek is rája szavak!
Régen, mint a büszke hegyek,
álltak, de ma bármit teszek,

tartó nélkül szinte lógnak -
híre sincs itt már a bőknak!
Hordó lett a lapos hasam,
s végleg eltűnt a derekam.

Hajam őszbe vegyült régen,
elköszönt a szőkeségem.
Ó, ti drága, meghitt percek -
hol van már a délceg herceg?

Rég nem vagyunk együtt Kennel,
mert neki egy vén tyúk nem kell.
Hatvan év, mi nyomja vállam.
Gömbölyű lett hegyes állam,

a combjaim összeérnek,
bőröm, mint a denevérnek.
Karcsú én már sose leszek,
mostanában mindig eszek,

főleg csokit, elég sokat -
abba fojtom bánatomat
elmerengve régi mesén...
Így lettem én „Barbi”-tehén!

Ez van!

El sem hiszem mivé lettem;
mellem, lóg a hasamon,
már egy hete alig ettem,
mégis nagy a pocakom.

Hej, pedig a szép időkben
megbámultak annyian,
a bókokat alig győztem
hallgatni a buliban.

Keblem dús volt, léptem kecses -
vékony derék, szőke haj,
minden eltűnt, ami becses,
köszvény kínoz, s epebaj.

Pedig akkor, én voltam a
falu legszebb leánya,
Kovács Sanyi kísért haza,
minden léptem vigyázta.

Mellettem van ma is, Sanyi,
de már rám unt - nem csoda!
Bezzeg kéne néki, Manyi!
reá fáj a fogsora!

Manyika, a szomszéd lánya,
épp olyan, mint régen én;
formás, csinos, nincsen hája,
s mindkét melle kőkemény.

Sanyim nyála, ki ki, csordul,
ha a szemét ráveti,
mint egy vadász, lesi orvul -
hogyan ne lássam, úgy teszi!

De én tudom, engem szeret
ez a drága, vénember,
ölelkezve alszik el, egy
régi, szexi képemmel!

Különös szerelem

Répa és banán - micsoda páros!
A banán délceg, felettébb sármos,
a répa hamvas, igéz a bája,
feszül a testén narancsruhája.

A gazdaasszony volt a kerítő,
tele volt akkor már a nagy hűtő,
s egymásra tette hanyagul őket,
nem hitte azt, hogy szerelmet szőhet

az, hogy a répát hűvösre rakta,
miközben banán lapult alatta.
A banán csendben vetkőzni kezdett...
- folytatom mindjárt! Ez volt a kezdet,

s ahogy a héja kéjesen bomlott,
a répalány a karjába omlott.
Megvolt a nász is, feküdtek csöndben,
s a gazda lánya éhes lett közben,

s benyúlt egy kis kéz. Jaj, a banánnak!
Áldozatává vált a leánynak.
Ó, szegény répa, halni kívánt ott,
magába roskadt, rémeket látott.

Vágyott már ő is, el onnét, messze,
mielőbb tegyék be a levesbe!

Fura világ

Nézd, a gatyám leesik,
mégis csak ezt keresik
társaim a boltokban!
Menő, hogyha foltod van,

s pólód fakó rongydarab -
ma már ilyet hordanak!
Nem divat a frakk, az ing,
másról szólnak álmaink.

Öltöny, kalap - ez a múlt,
felejtős lett, elavult.
Cipő helyett sportcsuka,
beszéd gyanánt szleng-duma.

Aratnak a rapperek!
Fiú, vagy lány? Egyre megy!
Nincs udvarlás, hódolat,
telón küldesz csókokat,

Messengeren randizol,
s ami feldob, azt iszol.
Hiánycikk az ölelés,
és a jó szó oly kevés.

Ha kopog a szeretet,
engedd be, míg belehet,
mert ha végleg elveszik,
már hiába keresik.

Mit bánom én

Tudod, Marim, tojok arra,
mit gondolnak rólam mások -
rágyújtok egy jó szivarra!
Nem vagyunk már óvodások!

Habár, néha visszavágyom
gyermekkorom néhány percét;
azt, ahogy a fára mászom,
s tiltott dolgok édes terhét.

Jöjj szabadság, gyermeklélek -
ki tudja még meddig élünk?
Bátor lettem, sose félek,
amik vagyunk, annyit érünk!

Gyere, Marim, rosszkodjunk,
az se baj, ha kinevetnek,
a korunkkal nincsen gondunk,
örülnünk kell minden percnél!

Boldog vagyok, hogy még vagyunk -
nem rág engem már az ideg,
végre vígan lazíthatunk,
megfelelni nem kell - minek?

Mit bánom én, azt, hogy mások,
törvényekbe fagyva élnek,
hogyha kell, hát fejre állok -
nem érzem még magam vénnek!

Mert a lelkem ifjú maradt -
hiába a hervadt testem,
bár az idő messze szaladt,
mégis újra gyermek lettem!

Gyere, Marim, fogd a kezem,
s daloljunk, mert szép az élet!
Örülök, hogy megélhettem
ezt a boldog öregséget!

Esküszegők

Gondja van az Úrnak miránk,
bonbonunk van, sütink, piánk,
presszó lett az asztal alja -
- soha nem jár senki arra.

S ha egy kicsit elgyengülünk,
nem fáj, mert a földre esünk,
farunk zsibbad, lábunk dagad,
szánk a méztől összeragad.

Annyira jó újra hinni,
s diólikőrt dugva inni,
s hogyha szánkba kekszet lopunk,
olyan, mintha lenne fogunk,

s megpróbálunk újra rágni,
rossz szemünkkel messze látni,
s gondolatban táncot járunk,
közben ülünk föl se állunk.

Olyan jó az asztal alatt,
bűnös társunk minden falat!
Néha muszáj esküt szegni,
enni, inni, jót nevetni!

S ha a doki kérdi majd, hogy:
- a diétád rendbe tartod?
Persze! - de, hogy ettünk, ittunk,
marad a mi féltett titkunk.

Oda se neki!

Gyere ide, ülj le, Mari!
Úgy szeretném elmondani;
nem bánt az, hogy vén vagyok,
amíg bennem fény ragyog!

Éveimet nem számolom -
csak a Jóskát hiányolom,
elleszek tán nélküle...
Nem volt csak egy fél füle!

Nem baj az, ha nincsen pénzünk -
kölcson mi még sose kértünk,
hogyha másra nem telik,
olvasgatunk reggelig.

Nassolunk, és heverészünk -
ledolgoztuk már a részünk,
az se baj, hogy nincs fogunk,
keseregni nem fogunk.

A pálinka gyomorgyógyszer,
jól beválik ez a módszer,
rágós kaját nem eszünk,
inni viszont szeretünk!

Hogyha meglep így az éjjel,
s minden cuccunk szana-széjjel,
nem zavar az minket itt,
vígán alszunk reggelig.

És ha kapunk még egy napot,
temetjük a bűntudatot -
jöjj barátném, vén Marim,
simítsd ki a ráncaim!

Medvebárat

Morgolódott Medve Mihály,
barlangjában, mint egy király
úgy élt ott, csak lustizott,
s asszonyával ultizott.

Februárnak másodnapján,
az, hogy fölkel, még csak hagyján,
ki is kellett mennie,
pedig nem is messzire,

de még ez sem tetszett néki!
Fájt a csontja, elég régi
medve volt már, jó öreg,
mondhatni, egy csődtömeg.

Aztán végre kikecmergett,
a hidegben csonttá dermedt,
felhők mögött volt a Nap,
de ő bizony nem maradt

egy percig se kinn a fagyban,
inkább játszik ultit nagyban,
asszonyával, reggelig,
míg a zsebe megtelik!

Ne gyere még tavasz, kérlek,
felkelted a medve népet!
mondta Mihály, dűnnyögve,
mert a melót gyűlölte!

Lustálkodni sokkal jobb benn,
de a tavasz készült közben;
előbújt egy hóvirág,
s megenyhült a zord világ!

Társbérlet

Dús a tölgyfa, zöld a makkja,
kalapját egy csiga lakja,
egyedül él, nincsen nője,
csak egy furcsa társbérelője!

Csigának ez nem nagy vigasz,
nem egy pók, és nem is csimasz,
katicácska lett a társa,
a legnagyobb bánatára.

Ez az apró pettyes lányka,
annyit eszik mit egy sáska,
felfal mindent amit meglát,
leveleket, fodormentát.

Kell neki az energia,
mert ha itt a kurafia,
éjjel nappal szeretgeti -
haza menni nem engedi.

Csigánk nyála ki ki csordul
ha a makkágy megcsikordul,
s felidézve könnyű nőit,
leskeli a társbérelőit.

A bosszú

A kerti parti este volt,
a nagy-színpadon zene szólt,
a hold csak késve érkezett,
így ezer égő éghetett.

A pompa látszott mindenben,
ott senki nem volt nincstelen.

Az asztalokon, hófehér
csipkés abroszon; rozskenyér

és hidegtálak, gazdagok,
szalámik rúdiban, vastagok,
s a tenger drága kincsei -
ínyencce lesz, ki ízleli!

A parki fán egy kis veréb
csipogta: ej, a mindenét!
Félszem kicsikkel van tele,
s mindnek üresen pang bele!

Gondolta; dúsan felpakol,
s amit csak tud, azt elrabol,
jóllakatja a csöppeket,
mind a hatot, az összeset.

Egy kagyló húsa volt a vágy,
csorgott a nyála - ó de lágy!
S mikor vércseként rácsapott,
üldözték mint egy állatot.

Majd zsákmány híján megvadult
- csalódott volt, és elvakult -,
a karma karmolt, csőre mart,
s mérgében mindent összeszart.

Akár

Mese nincs, az idő szalad,
van, ki mindig sovány marad,
s van, ki felszed pár kilót,
s kihízza a házikót.

Én is ez a fajta vagyok,
a melleim bazi nagyok,
feszül rajtam a ruha,
hasam hája vaj-puha.

Hol van már a kemény fenék,
nádszálvékony, darázsderék,
hol van már a karcsú nyak,
hangom mint a varjúnak!

Néha kell a nosztalgia,
segíthet egy erős pia,
s előjön a karcsú lány.
Felveszem a sztárruhám,

s lehetek így, akár Monroe,
ha szereted, hogyha forró!
Arcom sállal takarom,
s nem számít az alakom.

Az a lényeg, én mit érzek,
két karodban sose félek,
nem nevensz ki engemet,
ismered a testemet.

Tudod, milyen karcsú voltam,
vágyod, hogy a szomjad oltsam;
behunyt szemmel hódítasz,
s Marilynnek szólítasz.

A dühös madár

Azt kérded, hogy mi bajom van?

Lennék inkább Libanonban,
vagy a Holdon, keselyű -
nem lennék ily keserű!

Apró madár vagyok csupán,
nejem, tegnap vágott kupán -
érdemtelen gesztus volt!

Nem akartam, s betuszkolt

fodrászához, magával -
nem bírt már a hajával!

Levágatta, s kiderült,
tök pocskra sikerült,

és amikor kinevettem -
ó de bánom, mért is tettem?

Fejbevágott tisztesen,
az én vérmes hitvesem.

Haragszom is Csórikére -
elcserélném őzikére -
bármire az erdőben!

Elegem van, megtörtem!

Kihűlt már a hálóterem,
holnap lesz a válóperem,
gubbasztok egy faágon,
anyós ül a tojáson!

Csigaszerelem

Ünnepi csendben lebben a szél ma,
hallgat a csíz is, mint aki néma,
két csiga álma reppen a légben,
játszva az égnek tiszta vizében.

Hátukon házuk, barna köröcskék,
ülnek az ágon - nézik a szöcskék -,
lány puha testük egymásba olvad,
lenn az avarban gesztenye porlad.

Álmuk, hogy egyszer egymásé lesznek,
ízletes szedret egy tálból esznek,
lesz nekik kettő tágas szobájuk,
s gyermekzsivajtól hangzik a házuk.

Tyúkhúsleves

Kicsit ráncos már a bőröm,
- hiányzik egy ujjam is-,
szerintem, a rózsaszínű
körömlakk már túl avitt.

Vérvörösre festettem, hogy
modernebbnek lássanak -
milyen jókat kapirgáltam
tegnap még a fák alatt!

Ki gondolta volna, hogy a
leves lesz a végzetem,
s frissen festett körmeimet
nem sokáig élvezem?

A fazékban zöldség, répa,
rotyog a lé - én jövök!
S úszkállok majd puhulásig,
tizenegy és dél között.

Lefő majd a körömlakkom -
alig száradt meg szegény!
S hússommal lesz telemerve
minden üres fémedény.

Nem baj, mert a végső útra
úri módon mentem én,
öreg tyúk, de díva vagyok
még a szívem rejtekén.

Bumeráng

Egyszer kora tavasszal,
vergődött egy aranyhal
kinn a parton. Szenvedett,
s megszólított engemet;
kérek segíts! - szólt oda.
Könyörögni volt oka,
haldoklott a pára, ott -
jó régóta várhatott!

Azt hörögte: - higgy nekem!
Pikkely van az ingemen,
eredeti, nem hamis,
arany még a farkam is!

Mentsd meg kérlek, életem,
s bármit kívánsz, megteszem!
Mecsajnáltam - árva lény-,
és a vízbe dobtam én!

Vártam este, s reggel is -
nem is ettem reggelit!
Alig bírtan magammal;
átvágott az aranyhal!

Aztán szinte üvöltve,
elátkoztam dühömbe'.
És a vízen - Istenem! -
aranylott egy haltetem.

Vénasszonyok

Lepetyelő vénasszonyok
pletykálnak a kispadon,
akit ők ott szájra vesznek
nincsen annak irgalom.

Irgalom biz annak nincsen -
kivesézik mindenét,
csúf szavakkal, ármányokkal,
kivájják a két szemét.

Két szemét kivájják annak,
aki nem oly vén, mint ők,
nem viselik, hogy fölöttük
eljártak a szép idők.

A szép idők eljártak már,
messze tűnt az ifjúság -
szívük vágyna szerelemre,
verné még a ritmusát.

A ritmusát verné még az -
meszes már a dobverő,
roskadt testük összecsuklik,
megküzdeni nincs erő.

Nincs már erő megküzdeni -
várja őket a pokol,
s Lucifer, ha alájuk gyújt,
a sok lepcsés meglakol.

A talpnyaló

Egy kicsit őrült,
egy kicsit csacska,
van úgy, hogy tigris,
van, hogy csak macska.

Bundája fényes,
a szőre ápolt,
gazdája rája
csíkokat mázolt.

Van mikor extrém
alakot ölt ő -
versbe is fonja
tán majd egy költő!

Tudós a gazda,
fura egy ember,
tudás a vértje,
esze a fegyver.

Senkit sem tűr el,
magányos farkas.
Macskája "halmot "
bárhova rakhat;

egyedül ő, kit
megtűr a házban!
Fürödni, nem víz,
tej van a kádban!

Fehér a bajsza,
zsíros a tejföl -
néki a tartós
dobozos nem köll!

Játéka kémcső,
labdája henger,
és, hogyha éhes,
konzervet rendel!

Egója oly nagy,
főnököt játszik,
gazdája görnyedt
hátára mászik,
s tudja, hogy tőle
elolvad akkor,
mikor a bajsza
ébreszti hatkor.

Tudós, és macska -
micsoda páros!
A gazda talpa
sohase sáros!

Rég voltam már ilyen boldog,
nem ittam csak néhány kortyot,
s elég volt, hogy épp lekéssem
az utolsó szerelvényem!

Vár az asszony, vár a gyerek -
nem tudják, hogy gyalog megyek,
s nem érek csak holnap haza.
Nem lesz vacsi, nem lesz kaja!

Vásárolni engem küldtek.
A rokonok összegyűltek,
eljöttek, mert névnapom van.
Vergődöm a fájdalomban;

fáj a testem, fáj a hátam -
bárcsak nőne ki a lábam!
Futnék, mint egy szilaj bika,
de a sorsom csak egy csiga!

Ó, ha egy sas csőrbe kapna,
s ledobna a kerti padra,
hálás szívvel megköszönném,
s minden jóval teletömném!

Na, de ni csak! Jön a vonat!
Nem előre, hátra tolat,
s megáll, mintha engem várna -
elillan a bánat árnya!

Felmászom rá, indul máris -
ez a helyzet abnormális!
Lényeg az, hogy rajta vagyok -
közben majdnem éhen halok!

Megérkezem, nagy az öröm!
Jólesik a hideg söröm!
Kiscsigáim körbeülnek,
s kinn a tücskök hegedülnek!

Nepáli anziksz

Pán, pán, tulipán,
madár van a gumifán.
Tolla színe tűzpiros,
az unalmát űzi ott.
Alatta egy hasadék -
kéne egy kis maradék!
Éhe vadul beleváj,
gyomra korog, feje fáj.

Néz, néz, belenéz,
lenn egy majom heverész;
kezében egy füge van,
elálló nagy füle van.
Beleharap. Nem finom!
Ettől biztos elhízom -
gondolja, és otthagyja.
Olyan, mint egy fokhagyma!

Vár, vár, a madár,
aztán lopva odaszáll.
Mint egy tolvaj, úgy arat,
s csőrében a dús falat!
Amint vágya teljesül,
szárnyat bontva elrepül,
s elnyeli a tág határ.
A majom se látja már!

Fokhagymadal

Tavalyról maradtam a spájzban,
fekszem egy ősrégi kosárban,
a testem kiszáradt, ízem rossz,
akár az utcai ingyen-koszt.

Pasim, a jóképű fokhagyma,
a nejét miattam otthagyta.
Egy este titokban megszökött,
s mellém, a kosárba költözött -

gömbölyű gerezdem imádta!

Piszokul fáj most a hiánya,
ugyanis, engem is elhagyott,
s így lettem bánatos, tetszhalott.

Egyetlen vigaszom van nekem -
meglepődsz te is majd kedvesem!

Miközben az idő elrohant,
bennem a szerelem megfogant,
s csíra nőtt gerezdem vén tövén!

Tavaszi Nap lehel fényt körém,
s éledek újra, mert érdemes -
fiatal lány leszek, nagyszemes!

Ez éltet már csak, a szép remény!
Gerezdem pikáns lesz, kőkemény,
s pirítós kenyérre olvadok!
Volt pasim, üzenem, - jól vagyok!

Hajas panasz

Iszonyat a frizurám,
fodrászhoz kell mennem,
napok óta gyűlik már
ez a feszkó bennem!

Kutyaházi Kazival
lesz egy randim holnap -
az eddigi udvarlóim
mind gonoszok voltak!

Cikiztek a hajamért,
gúnyolták a testem,
ki se mentem napokig,
mély depibe estem!

S végre jött egy kutyasrác,
megszerettem egyből!
Tetszem neki mindenhogy,
profilból és szemből.

Azt monda, hogy őneki
az ideállja lettem!

Tegnapelőtt tintakék
bőrnyakörvet vettem,

s ha a hajam rendbe lesz,
Kazi, büszkén néz majd,
s elüldözi mellőlem
azt a gúnyos méhrajt!

El ne késsek! Sietek,
vár reám a fodrász,
fejtetőmre mutatós
kutyasérót formáz!

Megérdemlem! S Kazikám,
belém zúg még jobban,
s vére lángja úgy lobog majd,
mint a tűz a borban

Bolond világ

Almát szed a körtefáról
Kovács Mari néni,
miközben a vaksi Böske,
csukott szemmel nézi.

Cirmi cica nagyot ugat,
bodri kutya nyávog,
Jóska bácsi enni szedi
le ma a virágot.

Petikének a tízedik
szülinapja van ma,
suli helyett, az oviba
viszi el az anyja.

Szabó Pisti elefántot
présel át egy résen,
mellettük egy csiga szalad
csak, hogy el ne késsen!

Megőrült az egész világ!
Kuruttyol a kecske,
malackának elől, hátul,
tetovált a teste.

Leülök egy puha kőre,
anyukámat várom,
átölel, és halkán súgja;
- kicsim, ez csak álom!

Teveszerelem

Teve Teri hízelkedett,
nyalta, falta, kedvesét,
Teve Feri orcájára
csókját hintve szertesét.

Tudta, hogy a Feri szíve
lágy, akár a puha vaj.
Türelméről híresült el
feléjük e fura faj.

Tudta azt is, hogy tevéje,
amit kér, azt megteszi.
A legjobban tán e földön,
Feri, Terit szereti.

Volt egy nagy baj, hogy a púpja
Terikének, kicsi volt -
nem bánta ezt Feri akkor,
mikor még csak udvarolt.

Aztán, mikor övé lett a
lapos púpú Terike,
rátörtek az emlékek a
forróvérű Ferire.

Hiszen Feri, réges régen
igencsak nagy kujon volt -
Terit nem, de aki hagyta,
majd mindenkit megpúpolt.

Teri látta, hogy a szomszéd
Teve Magdi púpja nagy,
s Feri szeme - mikor nézte -,
kimeredt, és úgy maradt.

Ezért döntött Teri úgy, hogy
kéne egy kis plasztika,
szilikonos púpjaitól
megpukkad majd Magdika.

Ezért tovább hízelkedett
míg az urát rávette,
és a szomszéd Magdi helyét,
„szemileg” is átvette.

Répasors

Szeretlek, Rozi, ez nem titok!
Meglátod, együtt majd menni fog!
Két karod szorítja testemet -
belé, a lelkem is megremeg.

Ne félj, a levesbe halni jó!
Vesztünkbe sodor a sorshajó;
készül a frászt hozó hámozó,
s vár ránk a fazék is - oly mohó!

Szeretlek, Robi, ez nem titok!
Nélküled élni már nem bírok!
Két karom szorítja dús nyakad -
testünkhöz nem soká hús tapad!

Egy vágyam van már csak énnekem
- tudom, hogy rövid az életem -,
amikor felforrt a hús leve,
teveled tegyenek majd bele!

A torz tükör

Hús dekával több vagyok, mint
tegnap voltam - nem bírom!
Hájtömeg ül körbe rajtam,
s mind a kettő vádlimon!

Nincs egy rongyom, nincsen semmim,
ami a nagy fenekem
eltakarná, pedig több mint
egy hete, hogy nem eszem!

Mégse megy le a hátsómról
egyetlen egy deka se -
bele kéne nyugodnom, hogy
nem fogyok már soha le?

Bezzeg Géza, aki annyit
eszik, mint egy víziló,
nem hízik meg! Évek óta
ötvennégy és fél kiló!

Én meg csak az étel szagát
szívom szinte, egy hete;
két flakon víz, meg egy alma
az ebédem - nem mese!

Bár a méret, most is, S-es,
amit hordok, nem nagyobb!
A tükörben mégis egy nagy
rinocérosz nő vagyok!

Géza meg csak gúnyolódik -
ne szomorkodj kedvesem,
mondd meg melyik liszteszsák kell,
és én egyből megveszem!

Tudom, hogy ő így is szeret,
meleg szíve, mint a vaj,
azt mondta, míg karja átér,
ne sírjak, mert nincs nagy baj!

Szieszta

Megmondtam már, ha olvasok,
hagyjál békén, Gézukám!
Ez a fekhely enyém, és kész,
reggel, délben, s délután!

Mit gondolsz, az nem fáradság,
mikor éjjel fenn vagyok
üldözve az egereket?
Jó, hogy sérvet nem kapok!

Ezért Gézu, lásd be szépen -
megillet az ágy joga!
Utoljára szólok ma rád -
tűnj el innen máshova!

Ne akard, hogy karmaimat
a bőrödbe mélyesszem,
vagy a pofid egy egérrel
netán összetévevesszem!

Nem hiányzik, hidd el nékem,
nyakamba egy rossz kölyök,
aki meleg ágyam vágyva,
mindig erre lődörög!

Mit képzelsz, te balga gyermek?
Én vagyok a macskafi!
Addig menj, míg szépen szólok;
húzz el innét, játszani!

A másnapos

Tegnap este sokat ittam,
nincs erő a lábaimban,
hajam borzas, tollam kóc,
bőröm mint a lópokróc.

Trikóm tépett, gatyám szakadt -
négyszer estem tegnap hanyatt.

Egyik régi barátom
lopta el a kabátom!

Szemem mintha bandzsa lenne,
mintha, homok lenne benne.

Szemüvegem elveszett,
hazamenni nem merek;

mert az asszony nagyon durva,
minden izma ki van gyúrva,
edzi magát rendesen -
nincs ellene fegyverem!

Tegnap fagyott, nagyon csúszik.

Fáj a fejem! - sose múlik?

Itt fekszem egy hóhegyen -
mit tegyek, hogy jó legyen?

S lám, egy csokor hóvirágot
a természet idegyártott!

A nejemnek leszedelem,
s kegyét, talán megnyerem!

Fürödj meg kedves

Tudod, hogy kényes nem vagyok,
de iszonyat már a testszagod -
fürödj meg kedves, szerda van,
le moslak, ne legyek hasztalan!

Habzik a szappan, langy a víz -
ízleni fog majd a tejbegríz,
elég hozzá az egy fogad,
míg fahéj becézi torkodat!

Csíp a lé, csukd be két szemed -
ismerlek, tudom, hogy mit szeretsz,
számomra nincs már új dolog,
fültöved vakarva dúdolok.

Szárad az inged, itt lobog,
közben a nyálad meg rám csorog -
mire gondolhatsz, - arra, tán?
Kacag a csíz is az almafán!

Feküdj le kedves, vár az ágy,
lám, megvénült bennünk már a vágy,
horkolsz, én meg csak bámulok,
mert aludni tőled nem tudok.

Csigataxi

Ugye, csiga, hazaviszel?
A lábamra valami kell!
Egy kis kenőcs, borogatás -
nem marad el tán a hatás!

Képzeld, csiga, ugrás közben -
sokan voltak, látták többen,
egyik lábam ágba akadt,
meghúzódott, s nagyra dagadt.

Jaj de jó, hogy éppen erre
jöttél ma már negyedszerre!
Nem kell taxit hívnom nekem,
köszönöm, hogy törődsz velem!

Remélem, hogy estebédre,
vagy legkésőbb, holnap délre
hazaérünk, kedves csiga!
A nagyapám, Varangy Zsiga,
biztos izgul, hol lehetek?
Azt mondja majd: - kerestelek!
Ó, te poronty, többé soha
nem engedlek el már oda,
csak ha én is veled megyek -
az se baj, ha korán kelek!

Meglátod, hogy megölel majd -
egy kis vizet biztos felhajt,
s neked, csiga, megköszöni,
s hátizsákod teletömi
zsenge fűvel, minden jóval,
s úgy ereszt el kedves szóval!

Meghálálom ezt majd neked,
s hidd el, csiga, azon leszek,
segíthessek én is néked,
hogyha te kérsz segítséget.

Újévi fogadalom

Szilveszterkor megfogadtam,
Újévtől már jó leszek,
káposztás és mákos tésztát,
soha többé nem eszek.

Azt, mi zsíros, és mi hizlal,
a páromnak meghagyom,
unom már, hogy minden évben
pocsékabb az alakom.

Derekamat körbefonja
négy kilónyi hájtömeg -
hogyan hódítom ezzel meg a
párductestű férjemet?

Ha majd jön a disznóvágás,
inkább messze elmegyek,
s nyikorgó kis biciklimen
kerekézve éhezek.

Reggel, délben, s este is, az
evés helyett tornázom,
s ünnep lesz majd, hogyha régi
ruháimat próbálom.

Egy baj van csak, hogy a férjem,
meglepett egy kuktával,
mert, a csülök pont belefér -
„megesszük majd buktával!”

Ezt mondta a kedves, mikor
ajándékát átadta -
nem hagyta, hogy szóhoz jussak,
már a csülköt áztatta.

Gondolkoztam mi legyen most;
fogadalmam megszegem,
vagy a létem továbbra is
zöldségeken tengetem?

S megfogtam a rezgő csülköt,
semmivel sem törődve -
nem kezdem a fogyókúrát
idén el, csak jövőre!

Fogamatlan fogadalom

Szörnyű a hájas macska sorsa;
tilos a szörp, a sör, a torta!
Egész nap edzek, meg sem állok -
szívódj fel már te fránya átok!
Hasam a hordó, combom oszlop,
tanácsot mégis vígan osztok,
pedig a létem oly keserves,
régóta hordom már e terhet.

Nem is oly régen karcsú voltam.
Lássanak inkább - mondtam -, holtan,
minthogy a hájam lógjon oldalt,
s írtam egy könnyű, boldog bordalt.

Ma már csak bluest, és gyászdalt írok,
megtörtek már a böjti kínok,
hangos a gyomrom, mint a konga,
hiányzik már a zsír, s a sonka!

Nem tudom, ezt még meddig bírom!
Éhezem, míg e verset írom,
s rendelek gyorsan három pizzát -
böjtölés, véged, tűnj el, viszlát!

Ünnepi éték, boldog óra,
ajkamról vígan zeng az óda.

Karácsonyi kalácskodás (Kinyuvadásig)

Este van, este van, nincs a fának lombja,
görcs állt egy órája mind a két karomba,
görcs állt a nyakamba, görcs állt a lábamba,
pedig e nyavalya igazán várhatna!
Nincs kész még csak fele a finom bejglinek -
minek is sütöm, hisz sose kell senkinek!
Ott szárad meg mindig a diós, s a mákos,
nem szereti senki, egyedül csak Ákos.

Nem számít! Szorgosan sütöm a kalácsot,
senkitől sohase kérek én tanácsot!
Nagyanyám, s anyám is ugyan ezt csinálta,
az ünnep kínjait mindegyik kiállta;
zsibbadtan, görcsölve gyúrták az anyagot,
amíg a nagyapám fenyőfát faragott.
Töltöm a káposztát, főzöm a levelét,
elosztom kétfelé, egy fazék nem elég!

Gőzöl a halászlé, a férjem passzíroz -
hozzá se fogtunk még a harminc fasírtchoz!
Edények halmaza, rengeteg mosatlan -
nyilallást érzek a bölcsesség fogamban!

Istenem, na már csak ez az egy hiányzik!
Éjjel a fogorvos mindenhol hiánycikk!
A férjem, ahogy a fasírt húst darálja,
mutatoujjának ujjbegyét levágja.

- Atyaég! - ordítom, nem kell a segítség!
Miközben kötözöm, kiver a veríték.
Az óra éjfél üt, lábaim remegnek,
de minden elkészült, amit Ők szeretnek!

Lefekszem ruhástól, elalszom azonnal.
Álmomban kalácsot sütök egy vagonnal,
utána házakat építek kalácsból,
s valaki bejgliből tornyokat varázsol;
a hegyén fasírtok - a férjem tűzte fel -
az egész családom őrzöngve ünnepel!

Csörög a vekker, már délelőtt tíz óra,
jó magas számokat mutat a vízóra!

Nem baj, de kész lettem időre mindennel!

Mária bámul rám karján a kiseddel.
Megjöttek, mind itt van! A drága családom!
Gyönyörű ünnep vagy, szeretlek karácsony!

Fogytán a halászlé, csúszik a káposzta,
Jóska az éthordót még tegnap áthozta,
bőven jut neki is, ő az én szomszédom -
oly sovány szegényke, akár az árnyékom.

Nem fogy a fasírt és nem fogy a kalácsom -
nem bírok ennyivel, hiába imádom!

Egy hétig esszük majd megint a hazait,
sohase tanulunk, így jártunk tavaly is!

Ajándéktengerben lubickol mindenki,
a kalács illata a szobát belengi.

Ölelést, s csókokat adnak a gyerekek -
de szép a karácsony, olyan jó veletek!

Hangosan búcsúznak; - szívünkben köszönjük!

Csillagok ragyognak fölöttünk, fölöttük.
A párom megbotlik egy piros dobozban,
épp abban, amiben ezerszáz dolog van.

Persze, hogy a legó! - azt nagyon imádják -
ott hagyják a földön, mindig ezt csinálják!
Szerencsére nincs baj, bár sajog az ujjam,
gondos társa lévén, átkötözöm újra.

Egymásra tekintünk; körben száz mosatlan!
Megint szúrást érzek fenn a zápfogamban,
kezem, lábam, remeg, elzsibbadt a karom,
szemem rángva pislog, pedig nem akarom!

Megfogja a kezem; - majd folytatjuk holnap!
Szinte ágyba hullunk, nem nézzük a Holdat.

Puha tollú szárnyán elrepít az álom,
s kipihenünk végre, gyönyörű karácsony!

Bámul rám a bejglivég -
kéne egyet enni még!

Ám a mérleg rám morog,
így, lefogyni nem fogok!

Nézd a skálát! - mondja ő,
hol van már a bomba nő?
Vastag comb, és nagy fenék,
hájjal bélelt telt derék.

Lassan minden szűk reád -
szürcsölgess a zöldteád,
nem kell csülkös bableves,
ott a csapvíz, azt szeresd!

S amíg nézem szótlanul,
dús ölembe rózsa hull;
párom hozta, ünnepel -
ó a torta tűnne el!

- Oldozz fel a böjt alól!
Két szemével válaszol;
Néhány kiló? - vállalom!
S nézi, ahogy felfalom.

A Sziámi siráma

Itt hagytak magamra, így aztán tavaszra
lefogytam rendesen! Undorral nyeldesem
a hentes kegyéből, állatok beléből
lehullott cafatot - a gyomrom kavargó!

Miközben koldulok, könnyezve gondolok
korábbi tanyámra, apámra, anyámra...
Családom Sziámi. Rengeteg szalámi,
disznósajt, jó falat jutott, s a tonhalat
tömtem csak magamba - így híztam dagadtra!

Szüleim megléptek. Fájnak az emlékek;
aznap épp arattak. Örökbe fogadtak.
Volt gazdám, menedzser. Örömmel nevelt fel,
de aztán jött, Virág, s megszűnt a jóvilág!
- Válassz hát, menedzser! - mondta -, vagy felejsd el!

Én, vagy e parányi szőrpamacs sziámi!
A gazdám kidobott, akár egy koloncot,
pedig én szerettem. Napokig nem ettem.
Ennyi a történet. Talán még megfér egy
sziámi macskalány, a hentes udvarán!

Száraz ágon varjúpár

Száraz ágon varjúpár,
emlék csak a sarjú már,
zsenge hajtást enni jó,
jó lenne egy szem dió!

Ó, de kár,

ó, de kár!

- károgja a varjúpár.

Nincs eledel, semmi sincs,
hogy bírnak ki ennyi kint?
Hűtlen a nyár, messze már,
csoszog a csósz, erre jár.

Ó, de kár,

ó, de kár!

- károgja a varjúpár.

Zsákot cipel - de nehéz!
leteszi és belenéz,
kukorica jó, szemes,
hideg a szél hús, jeges.

Ó, de kár,

ó, de kár!

- károgja a varjúpár.

Indul a csósz, menni kell,
nem éri be ennyivel,
még egy zsákért „elszalad”,
ám a bontott ott marad.

Ó, de kár,

ó, de kár!

- károgja a varjúpár.

S mikor szegény visszatért,
égre nézett vigaszért,
üres volt a zsákja már,
jóllakott a két madár.
Ó, de kár,
ó, de kár!
- károgt a varjúpár.

A szerelmes szúnyog

A szúnyog vígan röpködött,
és boldog volt ő szerfölött,
mert tudta jól, hogy éjszaka
a mámorító vér szaga,
majd kárpótolja mindenért!
Szemtelen volt, és ingyen élt;

Hetente kétszer jóllakott!
Egy férfi, és egy nő lakott
a hálóban, hol sátrat vert -
hűvös volt éjjel már a kert!
Miközben halkán zümmögött,
megbújt a lenge tüll mögött.

A nőtényszúnyog álmatag
ringatott édes vágyakat;
férfivér volt, mit áhított -
egészen eddig mást ivott!
Bár tudta jól, ez nagy hiba,
szerelmes lett a hapsiba!

Ragyogott fenn a sárga Hold.
Egyetlenegy nagy álma volt;
hozzásimulni teljesen,
úgy, hogy Ővele egy legyen!
Cinkosa volt a tök sötét,
s hagyta élni az ösztönét.

Még halkan szólt a rádió,
egy slágert dúdolt Márió.
A kedves aludt. Rája szállt,
s akár egy vámpír, úgy zabált!
És teljesült a vágya ott,
mikor a férfi rácsapott!

A másnapos (2)

Hagy már abba, kérlek, Babi!
Hányszor kell még elmondani
ugyanazt a szöveget?
Nem vagyok az ölebed,
aki folyton pitizik,
nem eszik, és nem iszik,
csak ha ott az engedélyed!
Póráz a te szenvedélyed,
az is rövid, kemény, szoros,
világítás, sose poros,
csak, hogy jól lásd merre jár a
kutyád, meg a szíved párja!

Jól van, kicsit ittam este,
s minden búmat elfeledve
jól éreztem magamat,
s elvesztve az agyamat,
botorkáltam egész éjjel.
Ingem akkor szakadt széjjel,
amikor a fák alatt
kerestem az ágyamat.

Fogd egy kicsit vissza magad,
mert a fejem majd szétszakad
annyira fáj, édesem!
Csönd legyen, ha kérhetem!

Most egy kicsit lepihenek,
és amire felébredek,
keresd meg a kalapom,
s mosolyogjál aranyom!

Macskadal

Egy macskalánynak udvarolt
a kandúr, aki rusnya volt,
s a lány lett az ő végzete.
A hangja volt az ékszere;
a ronda macska úgy dalolt,
hogy minden szívet elrabolt,
csak egyet nem, a Cirmiét,
de megpróbálta hinni még -
tán sikerülhet, van remény,
s csak nyávogott a vágy hevéen.
Ám mindhiába, mert a lány
- számára máig nagy talány -,
rá se bagózott, flegma volt,
néki sohase válaszolt.
A kandúrt rágta már a bú.
- Mondd csak, mi ez a háború?
kérdezte Karmos, a vén macsek,
talpadba állt egy nagy faszeg?
Dehogysis állt, csak Cirmike,
nem akar engem látni se!
Torkom a dalt már ordítja -
füle botját se mozdítja,
rám se néz, itt hagy, megy tovább,
merszem, már egyre tétovább!

Ó te kis balga, macskafi!
Sohase fogja hallani
dalodat Cirmi, - tök süket!
Nem tudtad? Tiszta örület!

A kandúr újra útra kelt,
dalára néma szív felelt,
szájon csókolta Cirmikét,
és működött a jelbeszéd!

Fortuna csókja

De jó így! - mondja, Makk Pali.

Tágas az árnyas nappali,
s a tölgyfa ágyon jó puha
mohából szótt a zöld ruha!

Nem hitte volna tán soha,
hogy végre lesz egy otthona,
ahol pihenni elhever,
s éhbérért többé nem perel.

Állása nem volt, s hontalan
léte sivár volt, sótalan,
amíg egy napon - nem duma -,
csókot lehelt rá Fortuna.

Lottózott hosszú évekig,
de többé már nem éhezik,
övé a földj - sok mani -
nem kell a téltől tartani!

Révülten bámul, Makk Pali;
azonnal itt lesz, Makk Mari,
s megkéri végre, kis kezét,
megosztva véle mindenét!

Diótörés

Nem is tudom, hogy mióta,
szolgál minket e diófa.
Töröm... a karom is fáj már,
kosárnyi, ami még rám vár.

Megárt a sok is a jóból,
főleg a finom dióból!
Pár kiló van már csak hátra -
lakatot teszek a számra,
azért, hogy ne egyek többet -
a cellux ragyogó ötlet!
Nem bírom sajnos megállni,
nem győzöm nyelni, és rágni.

A szomszéd irigyen nézi -
nem mer egy szemet se kérni,
pedig én szívesen adnék,
hogya a szívébe lagnék,
de ő egy kétszínű ármány
- a neje hétfejű sárkány -,
mindenbe beleköt, s mérges,
két keze sohase kérges.

Nem ízlik neki a munka,
mindig a másikat fúrja,
üresen hordja a vedret,
s mindenkit oktalan csesztet!

A neje se különb néki,
emberét tigrisként védi;
féltékeny, hisztis, és ronda,
elszabott tonna-Madonna.

Töröm a diót, és érzem,
nem leszek sohase készen!
Nézem a lapos diókat -
kedvesem, gyere már, hol vagy?

No végre, megjön a párom,
- tudják, hogy nagyon imádom -,
s elveszi tőlem a baltát -
látnotok kéne az arcát!

- Diót törsz, baltával, kedves?!
homlokom szégyentől nedves -
nem tudtam, mivel kell! - mondom,
egy perc, és megoldja gondom;

markába fogja a férjem -
mi lesz már? - sürgetve kérdem.
Széttöri, s megmarad egybe

a dió gyönyörű teste!
Apró kis kalapács koppan,
nem töri senki se jobban...

Érzem, a szomszédok lesnek -
mindenbe hibát keresnek!
Örömöm alanya átfon,
s elbújunk én, meg a párom.

Pláza-pipi

Epilálás után vagyok,
bőröm fakó, mint a halott
színe, olyan sápadt-sárga -
barna már a világmárka!

Ezért kell a napon lennem,
hogy a jó színt összeszedjem,
mert a szomszéd Kakas Karcsi,
csakis kopasz csajszit tart ki!

Pláza-pipi lesz belőlem -
húslevesbe akad bőven
bontott csirke, véntyúk, elég -
jaj, a bőröm mindjárt elég!

Ez a divat kérem, ma már -
nem leszek én szőrös számár,
s tollas tyúk se, ki csak tojik,
s kendermagról álmodozik!

Inkább legyek különc, vagány,
mintsem rab egy koszos tanyán,
ahol egyik szombat este
kikötnék egy húslevesbe!

Ezért ma már föl se kelek,
csak akkor ha barna leszek,
és a fűzőld bikinimben
Karcsi elé odahintem

a maradék szőke búzáat!
Ő meg szólít! - Gyere, húzz át!
Imádlak, te büszke, kokas!
Temiattad lettem kopasz!

Lajos, Zsuzska, és a hentes

Lajos kövér, hasas, pasas,
nem alacsony, nem is magas,
kopaszodik, bőre cserzett,
különleges, fura szerzet.

Nem érdekli őt már semmi
- pedig Zsuzska, most is szexi -
kihalt már a láva-vágya,
csak a kaja, nyerő nála!

Neki neje, másra nem kell,
csakhogy főzzön este, reggel,
s hogyha gyomra hússal tele,
hálát ragyog malac-szeme.

Imádja a pörkölt szaftját,
és az asszony csülkös-babját.
Pacalpörkölt! - kedvenc étke -
meg is fizet drágán érte!

Nem a Lajos, hanem Zsuzska!
Olyan, mint egy ifjú fruska;
karcsú, kecses, keble dagadt,
a hentesnél tovább maradt

záróránál... És a legény,
jóképű srác, izmos, kemény,
azt mondta, ha csókkal fizet,
lókolbászból ad vagy tízet!

Zsuzska asszony elfogadta -
jó ajánlat! - mondogatta!
A hentesbolt gyakran bezár,
ha nincsen ló, jó a számár!

Lajos persze nem sejt semmit,
miből ehet ilyet, s ennyit!

Békatánc

Szerelmes lett Béka Béla,
meglátott egy zöld leányt,
tekintete bájos-méla -
ez volt az ő indítéka,
leszólítani oly zsenánt!

Meghívta a békabálba,
tangót jártak csendesen,
s mert pizsokul fájt a lába,
szenvedett az éjszakába',
de kitartott rendesen.

S megérte, mert Béka Réka,
remek nő volt, szexi csaj,
békalyuk a hagyatéka -
nála nem üres a véka,
kár aggódni - semmi baj!

Volt hol lakni, volt mit enni,
lobogott a szerelem.
A történet csupán ennyi -
jó a lyukban együtt lenni,
soha vége ne legyen!

A „légypötty”

Megtisztelt egy pöttyel egy légy,
fehér lapra „ejtett”,
úgy hagytam, és akaratlan,
belőle, egy vers lett.
Ránéztem, s mert kedvem szegte,
nekiálltam sírni -
én nem akartam
légypiszokról,
soha, verset írni!

„Papírkémia”

Felforrt a vére is - lángra gyúlt!
Begerjedt, teljesen megvadult,
bámulta Jóska a képeket,
s kívülről tudta a képletet.

Kémia, vegyjelek, számsorok,
kiszáradt ajak, és szűk torok,
szívében dobolt a vad zene,
tudta; e nő lesz a végzete!

Rózsi a „Face”-ről nézte őt -
régóta bejelölt ismerős,
s csak nyaktól felfele képeket
tett fel, hogy rejtse a lényegét!

Jóska egy levelet írt neki -
tudta, hogy esküjét megszegi,
hisz volt néki törvényes asszonya,
akit még nem is csalt meg soha,

De a flört belefér ! - más zamat,
szép szavak sohase ártanak!
Rózsinaál nem is volt boldogabb,
egyszer se kapott még bókákat!

Izzott a monitor, lángra gyúlt,
s a szavak tüztétől elvakult
a kissé „nehézkés” Rózsika -
szerelme lett az ő Józsika!

Találkát beszéltek meg hamar.
Ősz volt, a fák alatt dús avar,
de még a járda is megrepedt,
amelyen Rózsika lépkedett!

Józsika is meglátta - szent atyám!
Szűk lenne karjára, bő gatyám!
Rettentő hatást tett Józsira,
akkora darab volt Rózsika!

Bámulta dermedten Rózsikát -
derekát hat kar se éri át!
Józsika egy fa mögé rejtezett -
tévedni ekkorát, hogy lehet?

Meglógott gyorsan a parkon át,
kitépvé szívéből Rózsikát.
Megállt egy percre, úgy félúton,
s törölte Rózsikát a „FÉSZBUKON”!

Évforduló

- Ugyanezt kívánom neked is drágám - mondta meghatódva Kovácsné - amikor férje átnyújtotta neki az ízléses csomagolású apró kis dobozkát.

- Juj! - sikkantott fel, ahogy felnyitotta a doboztetőt - de inkább a csalódás hangja volt ez, mint az öröme. Nem mintha nem lett volna csinos kis darab az óra, amit kapott, de titokban egy szép gyűrűt várt.

- Igazán megérdemelnék ennyit húsz év után - gondolta - de ezt a világ kincséért ki nem mutatta volna, ismerve férje érzékenységét.

- Köszönöm - suttogta - és lágyan megcsókolta a férjét.

- Én is köszönöm - mondta Kovács - mindig is egy ilyen komoly órára vágytam. Igaz, hogy arab számosat szerettem volna - villant át agyán - mert a rövidlátó szemeinek gondot okozott a római szám hajszálvékony vonala, de csalódását a világ kincséért ki nem mutatta volna, mert annál ezerszer tapintatosabb volt.

Az ünnepi hidegtál után a francia pezsgő kortyolgatása közben jólesett egy kicsit a múltat idézgetni.

- Emlékszel?- mosolyodott el Kovács - amikor először találkoztunk, kibicsaklott a bokád, és én felsegítettelek. Megkérdeztem, hogy: - Szabad? - és te azt válaszoltad erre, hogy:

- Köszönöm uram, de ez nem utcabál, úgyhogy nem táncolok. Úgy röhögtünk, hogy melléd huppantam a földre.

- No, a röhögés, azért az túlzás, én csak mosolyogtam, és te röhögtél drágám!- mondta Kovácsné.

- Hát persze! - emelte fel a hangját Kovács - én ott egyedül röhögtem, te meg azon mosolyogtál, hogy én, hogy röhögök, ez jó!

- Most meg mit háborogsz! - méltatlankodott Kovácsné - mondd azt, hogy egyedül nem szoktál röhögni! Emlékszel, amikor Klárral találkoztunk a kalaposnál? Ott álltál a bolt előtt egymagadban, és úgy röhögtél, hogy alig tudtad abbahagyni!

- Ja, drágám, én akkor nem a semmin röhögtem, hanem rajtatok! Ha láttad volna magatokat...ha...ha ...ha, abban a szörnyű kalapban,...hát én azon röhögtem! - fogta a hasát Kovács.

- Na, azért meglehetne nézni, hogy kettőnk közül melyikünk a nevetségesebb!- hördült fel Kovácsné. - Látnád magadat a strandon, ahogy behúzott hassal, dülledt mellkassal végigvonulsz a napozó nők előtt, hát néha félek, hogy megfulladsz, amire az út végére érsz!

- Persze! Te azt szeretnéd, hogy görbén és hordóhassal járjak, úgy legalább nem vagy kitéve annak a veszélynek, hogy belém esik valaki! Mindig is féltékeny voltál, szíved szerint kalitkában tartanál, és csak akkor vennél elő, ha fel kéne csipegetni a morzsát a szőnyegről!

- Na, a féltékenységet csak hagyjuk!- fortyant fel Kovácsné.

- Ki is akarta felpofozni a főnökömet, azon a céges bulin, amikor tiszteletből felkért táncolni?!

- Tiszteletbőőő!?! Úristen, mi lenne, ha még nem is tisztelné! - ordított Kovács. - Ahogy ti tangóztatok, ahhoz képest a Lambada egy apácatánc! Úgy rád tapadt az a szemét, mint egy ragtapasz!

- Na, te csak hallgass! - hisztizett Kovácsné. - Ez mind csak szöveg, hogy eltereld a figyelmemet arról, amit te csináltál! Talán én kérdeztem meg a titkárnő Mancit mellbőségét?

Mintha téged vágott volna pofon érte! Úgy nézted a tőgyei minden rezdülését, hogy attól féltem, a szemeiden szétpattan a kontaktlencse!

- Persze! - pityorodott el Kovácsné - tudom, hogy én a titkárnő Mancsi nyomába sem léphetek, de azért nekem is jólesne, ha rám is úgy néznél néha, mint ahogyan őrá szoktál!

-...Így, jó lesz, drágám? - nézett rá olyan bárgyú képpel Kovács, hogy az asszonynak muszáj volt elmosolyodnia magát.

-...Jó! - mondta szepegeve az asszony -, így nagyon jó. És érezte, hogy az ura megmarkolja még mindig kemény kis fenekét, senkiével össze nem téveszthető, ismerős fogással, és ő hagyta, hogy gyengéd Lambada mozdulatokkal, az magához szorítsa...

- Azért szép volt ez a húsz év - suttogta Kovácsné, és arra gondolt, hogy jobb is, hogy órát kapott, hiszen minden ujján van már úgy is egy-egy gyűrű...

(A találka)

- Szia drága Hajnallány!
- Azt hittem, már örökre eltűntél! Már reggel óta be vagyok jelentkezve! Azóta csak várlak!
- Szia Holdfiú! Dehogy is, csak nem volt alkalmas pillanat.
- Sajnálom, hogy nem jött össze a randi! Ki gondolta volna, hogy éppen aznap kap az anyósom szívinfarktust!
- Mondd nem fura fintora a sorsnak, hogy nekem meg éppen az anyám kapott aznap szívrohamot? Hihetetlen ez a sok egyezés!
- De, valóban furcsa egy kicsit, de éppen ezért találtunk meg egymásra, mert nagyon sok a hasonlóság, sok az egyezés nem igaz? A sors meg még tesz is rá egy-egy lapáttal.
- Hogy van édesanyád?
- Köszönöm jobban van, úgy néz ki, hogy kilábal belőle. És az anyósod?
- Nálunk is minden rendben van szerencsére. A nejeimet nagyon megviselte.
- De semmi magánélet, rendben? Ahogy megbeszéltük.
- Nagyon szeretlek! Alig várom, hogy végre összetudjuk hozni a randit.
- Én is szeretlek! Összehozzuk ne félj, ha a sors is úgy akarja, összejön. Nagyon kíváncsi vagyok rád. Szörnyű, hogy ezeken az elavult gépeken még egy fotót sem sikerült küldenünk egymásnak. De, nem baj, én tudom, hogy, hogy nézel ki.
- Honnét tudnád? ☺
- Elképzeltetek, a meséd alapján. Magas, feketeszemű, kissé kopaszodó, diszkrét pocakkal. Jó humor, mosolygós arc. Igényes megjelenés. Így van?
- Talált kedves! Csak, nehogy csalódj!
- Én is elképzeltetek magamban. Hullámos szőkésbarna haj, kék szem, pisze orr, és még mindig csábítóan fess alak. Finom illat, igényes külső. Fantasztikusan erotikus kisugárzás!

Már alig várom, hogy a karomban érezhesselek! A nejem kezd teljesen elhidegülni tőlem, pedig én...

- Csitt! Magánéletről egy szót se, csak amennyit éppen muszáj. Megbeszéltük nem?

- Igen, de van, amikor ez elkerülhetetlen! Különben honnét tudnánk egymásról, hogy családos, házas emberek vagyunk?

- A környezetünk hozzánk tartozik, hiszen ebből nőtt ki a mi szerelmünk is.

- Istenem, mennyire szeretlek! Egy ajándék vagy nekem!

- Amikor a nejem esténként neki áll szerkeszteni azt rohadt irodalmi lapot, írja az unalmas cikkeit, ott „molyol” éjfélig, az maga az örület...volt, addig amíg meg nem ismertelek! Most már örülök, ha dolgozik éjszaka is, addig is ráérek itt a másik szobában beszélgetni veled.

- Én ugyanígy vagyok szívem! Ha a férjem nem lenne szenvedélyes pókerjátékos, és nem lógna a számítógépén szinte egész éjszaka, nem tudnék én sem itt bájcsevegni.

- Azért én azt mondom, hogy tudja ez a sors, hogy mit miért...

- Mire gondolsz?

- Arra, hogy az ember ilyen sokévi házasság után egy kicsit már belefásul a dolgokba, minden baja van, aztán egyszer csak megjelenik valaki, aki egy kicsit izgalmasabbá teszi az életét.

- Mi az, hogy izgalmasabbá! Csodálatossá, varázslatossá! Alig várom, hogy lássalak, majd megmutatom én neked az igazi varázserőmet. Majd akkor rá jössz arra, hogy a valóság nem csak egy „kis” izgalom, hanem maga a mennyország!

- Úgy legyen! Én is várom már, hogy a karodba bújhassak. Ezerszer elképzelttem már, hogy mit teszek, amikor meglátlak.

- Mit teszel? Halljam?

- Én, tuti, hogy elsőre megismerlek majd, de nem futok eléd, hanem szépen lazán elsétálok melletted, és ha te nem érzed meg, hogy én vagyok AZ, akkor neked, annyi!

- Mit nem feltételezel rólam? Én még az illatodról is megismernélek, pedig még a parfümöd nevét sem árultad el? Tényleg, miért is nem?

- Azért, hogy azt is képzeld el. Ha valóban úgy van, hogy már jobban ismersz, mint a nejedet, akkor ez nem lesz nehéz.

- A nejemet hagyjuk, jó? Megbeszéltük, hogy magánéletr...

-
- Igen! Rendben! Magánéletről, csak, ha nagyon muszáj!
 - Annyit gondolkodtam azon, hogy, hogy lehet valakibe ennyire beleszeretni csupán a levelezések alapján. Az illető írhat bármit, hazudhat bármit, félre is vezethet. Miért hiszek mégis olyan vakon benned? Néha magam sem értem.
 - Azért szerelmem, mert a szó maga te vagy! A te gondolataid, érzéseid, és ezt mindenki másképpen fogalmazza meg, és ahogy te megfogalmazod, az egy egyedi dolog, és én ezt a csodálatos egyediséget szeretem benned. Beleszerettem valakibe úgy, hogy még csak nem is láttam. Annyit tudok, róla csak, amennyit ő, leírt magáról.
 - Azt nagyra becsülöm benned, hogy a családot az első. A férjed, a gyerekek, a munka, és azt is becsülöm benned, hogy az elején bevallottad, hogy soha el nem fogsz válni, még ha ez a kaland érzelmileg komolyra fordulna sem.
 - Látod, én is ugyanígy vagyok ezzel szívem, ugyanígy.
 - Annyira szeretlek! Olyan jó veled beszélgetni.
 - Most el kell búcsúznom muszáj!
 - Szia szívem! Aludj jól!
 - Muszáj??? Ne!!! Nem lehetne még egy perc?
 - Jó éjt! Szia egyetlen szép Hajnallány!
 - Szeretlek! ☺
 - Én is szeretlek! ☺

- Hahó! Van itt valaki!
- Szia Holdfiú! Ne haragudj kérlek, de nem volt alkalmas ez a pár nap. Annyira bántott, de még értesíteni sem tudtalak.
- Mi volt a baj?
- Családi, és tudod, családi dolgokról nem...
- Rendben megértem, de azért egy szó, egy jel, valami, jólesett volna. Egyébként nálunk is volt egy kis zűr?
- Zűr? Micsoda?
- Ne haragudj, tudod, családi dolgokról ne...
- Jó, jó, jó! Rendben.
- Nagyon hiányoztál, és egyre jobban. Nem engedlek addig, amíg nem beszéljük meg a következő randi időpontját!

-
- Rendben! Most egy kicsit ráérek. A könyvtárban vagyok, itt nyugodtan beszélgethetek veled.
 - Oké! Én is egyedül vagyok itthon.
 - Szeretlek! Mondtam már?
 - Én is szeretlek, és egyre jobban.
 - De mit is szeretsz rajtam tulajdonképpen? ☺
 - Mit tudom én! Valamit biztosan! Csak Úgy, simán, Téged!!!
 - Néha olyan viccesnek érzem ezt az egészet!
 - Mi az, hogy viccesnek???
 - Félre ne értsd szívem! Csak arra gondoltam, hogy itt az éter hullámain találkoztunk, beszélgetünk, és szerelmeskedünk.
 - No azért odáig még nem jutottunk el, csak a gondolatáig. Vagy a mienk esetleg nevezhető szószerelemnek is akár?
 - Akár! De, én szeretném, ha ebből azért több alakulhatna ki. Én nagyon vágyom rád, már mondtam vagy ezerszer.
- ☺☺☺
- Most mi van!?
 - Bocs, de az jutott eszembe, hogy lehet, hogy ha majd meglátsz előbe, teljesen elveszik a „papír” varázs, és ott állsz egy ismeretlen nővel szemben, akinek még a kezét sem kívánod megfogni.
 - Ezt kikérem magamnak hölgyem! Én Önt annyira kívánom már, hogy alig várom, ha csak egy pillanatra is, de megérinthessem. Azonnal meg akarlak ölelni! Most rögtön, érted? Most!!!
 - De jó!!! Tudod, én is ezt akarom. Egész nap a fejemben jársz, én tudom, hogy nem fogok csalódni.
 - Nem is! Bennem még nem csalódott senki!!!
 - Micsoda!!! Holdfiú! Hogy gondolod ezt, hát hány nőnek csavartad el már a fejét, mondd csak!?
 - Egynek, de annak nagyon! És az, Te vagy! Te vagy és senki más! Folyamatosan rád gondolok, csak rád.
- Nos, mikor legyen az a rég várt randevú?
- Legyen a hétvégén! Mit szólna? Anyámat meglátogatom a kórházban szombat délelőtt. Utána átviszem anyósomékhöz a gyerekeket. A férjem valami öregfiúk focimeccsén lesz bíró, állítólag csak vasárnap jön haza.
 - Hová megy a férjed!!! Hol lesz bíró???
 - Nem mondom meg, bocs, tudod, ez magán...

-
- Jó, csak egy pillanatra lezsibbadtam, de nem is érdekes, majd elmesélem élőben, nagyon jót fogsz mulatni rajta.
 - Én is a szombatra gondoltam akkor kitudom menteni magam egy napra, ha nem jön közbe megint valami...
 - De jó! Már alig várom! Akkor gyorsan beszéljük meg a részleteket, jó?
 - Jó! ☺
 - Egyszer azt mondtad, hogy egy évben egyszer Gubaházán vagytok, egy kis regeneráláson.
 - Igen!
 - Nos, akkor Te is, és én is jól ismerjük a várost, hiszen, mondtam, hogy mi is elmegyünk minden évben egy hétre a férjemmel.
 - Arra gondoltam, hogy mivel elég közel van hozzánk a város, nem tudom, hozzád mennyire van közel, vagy távol, mert nem árultad el hol laksz, találkozunk Gubaházán. A főtéren van a Kotta kávézó, szuper kis boxokkal. Oda be lehetne ülni egy jót dumcsizni, a többit meg majd meglátjuk.
 - Szuper nő vagy! Teljesen átvetted a szerepemet! Nekem kellett volna megszervezni, de ezt olyan klasszul kitaláltad, hogy én se tudtam volna jobban.
 - Oké! És hogyan tovább?
 - Nálunk az autó nem gond, van nekem is, a férjemnek is, ha jól tudom, nálatok is így van.
 - Persze, az utazás nem probléma!
 - Jó! Akkor legyen, mondjuk délután négy óra, addigra mindent lerendezek, és oda is tudok érni.
 - Szuper! Szombat délután négy! Kotta kávézó.
 - A kávézó elég nagy, jól ellehet bújni, meg ott legalább a kutya sem ismer bennünket.
 - Miről ismerjük fel egymást drága kis Hajnallány? Én Holdnak öltözzek, te meg hajnalnak, vagy mi legyen?. ☺
 - Legyen valami olyasmi, ami tök egyértelmű, ne kelljen ott minden vendéget egyenként „megvizsgálni”.
 - Nem veszem le a kalapomat! Na, mit szólsz?
 - Nem jó, más is lehet kalapban Holdfiú!
 - Legyen a számban egy vérvörös rózsá??? Hm???
 - Ne hülyéskedj, ezt komolyan meg kell beszélünk, nem mindegy, hogy mi az ismertető jel.

- Hopp! Megvan! Olyasmit kell magunkon viselni, ami nem egy hétköznapi dolog!

Mit szólnál, ha egy nagy kokárdát tűznénk a hajtókánkra. Én úgyis kosztümben megyek, te meg azt mondtad, hogy szinte mindig öltönyben jársz.

- Kokárdááát!? Azt hiszik, hogy megőrültünk, augusztusban kokárda! Röhej!

- Lehet, hogy röhej, akkor meg mondj valamit, ha tudsz ennél jobbat!

- Jobbat? Te! Nem is olyan rossz ötlet ez! Most ha így jobban belegondolok...Oké! Legyen kokárda! Kezd izgalmassá válni. Majd az úton gondolkodom a válaszon, ha netán valaki megkérdezné, hogy miért is?

- Jaj de jó!!! Akkor ezt megbeszéltük szívem!!! Nagyon várom most már én is.

- Csak tudnám, hogy a nejem, hová tette a kokárdákat?

- Ezt addig találod ki, kérdezd meg tőle, vagy vegyél a méteráru boltban.

- És varrjam meg?? Na, ez vicc akart lenni. Örülök, ám nagyon!

- Most le kell szakadnom a gépről, már várnak itt a könyvtárban a sorukra. Addig még van két napunk. Rendezz el mindent te is magad körül, és gyere!!!

- Hogyne mennék drágaságos kis Holdleányom hogyne mennék. Nem jöhet közbe semmi és kész!!!

- Szeretlek, nagyon, nagyon szeretlek.

- Én is nagyon szeretlek! Szia egyetlen Holdfiúm!

- Szia ☺

- Tessék asszonyom, parancsoljon foglaljon helyet!

- Köszönöm szépen, előbb egy kicsit körülnéznék, ha megengedi. Nem voltam még itt soha, nagyon elegáns kis kávézó.

- Igen az, sokan visszajárnak hozzánk, van, aki már évek óta hűséges vendégünk.

- Tavaly még boxok is voltak itt, ha jól emlékszem, nem igaz?

- Akkor csak járt már itt a hölgy?

- Iiigen! Csak hirtelen nem ismertem fel, ez a sok változás.

-
- Nézze csak! Ott hátul, ott vannak a boxok, ott még szabad hely is van, ha úgy gondolja... Odakísérhetem?
 - Nem, köszönöm, boldogulok magam is.
 - Látom, elfoglalt, nagyon a hölgy!
 - Mire gondol?
 - A kokárda! Még nem volt idő levenni, ugyebár?
 - Jaj, a kokárda, igen az időm nagyon kevés!!!
 - De most már megyek!
 - Rendben! Szóljon, ha szükség lesz rám

Istenem! Ott van! Egyetlen férfi ül a boxban háttal. Jaj, de dobog a szívem!”

- Kopp kopp! Csak nem Holdfiú?
- Úristen!!! Géza! Te, hogy kerülsz ide??? És mi ez a kokárda, mi ez, azonnal mondd meg mi ez!!! Azonnal!
- Jézusom! Kata??? Te, hogy kerülsz ide??? És mi ez a kokárda, mi ez a kokárda itt a kosztümödnön? Hallod? Hallod Kata! Szólalj már meg, vagy megnémultál asszony?

Könyvtáros Sárka álma

(A költő)

Könyvtáros Kálmán úr a kisközség iskolájának az igazgatója volt, és megbecsült tagja a kollektívának. Amolyan aktakukacnak nézhette volna az ember, behúzott nyakkal, kicsit görbén járt, hóna alatt mindig egy nagycsomó aktával, mintha nélkülözhetetlen tartozéka volna, az öltözkékének.

Igen olvasott, és sokoldalúan művelt ember volt, a nevéhez hűen, imádta a könyveket, az irodalmat.

Egyetlen, későn érkezett lányára Sárkára, fenemód büszke volt. Senki sem értette, hogy egy ilyen csuda ronda ábrázatú embernek, és szépnek egyetlen szóval sem illethető nevének, hogyan születhetett, ilyen gyönyörű leánya.

Sárka, ahogy cseperedett, egyre csak szépült, szépült. Az orrát magasan hordta, és élte, a hullára kényeztetett gyermekek életét, szépsége és eszessége, biztos tudatában. Az egyetemen kitűnőre végzett a magyar-könyvtár szakon. Apja jóvoltából egy darabig tanítóskodott, de Sárkát, hamar kiakasztotta a sok vásott kölyök, nem sokáig bírta idegekkel a tanítóskodást. Így lett aztán, a kisközség egyetlen, és nívótlan kultúrházának a fő-könyvtárosa, természetesen a papa jóvoltából.

Sárka szorgalmasan tette a dolgát, de egyre savanyúbban, ugyanis hiányzott életéből egy nagyon fontos dolog, a szerelem. Egyetlen valamire való legény sem akadt a községben, aki Sárka igényeinek megfelelt volna. Pedig akadt udvarló éppen elég, de a kisasszonynak egyik sem volt a fogára való. Így lett a gyönyörű, és kíváncsú Sárkából egy megkeseredett, száraz, vénkisasszony. Mihez is menekülhetett volna Könyvtáros Sárka, ha nem a könyvekhez, ha nem az irodalomhoz.

Falta a betűket, egy-egy regényt már majdnem kívülről tudott, nem beszélve a gyönyörű versekről, amit Sárika, az Isten ajándékának tartott.

Szinte beleszeretett a szépséges költeményekbe, és úgy érezte, hogy a szerzőt is szereti, hiszen, aki ilyen csodálatosan tud bánni a szavakkal, annak a lelke is egy nagy csoda lehet.

Amikor először olvasta Buja Jónagy Béla verseit, még a hátán is futkosott a hideg.

„ Ki lehet a sorok mögött, ki lehet ez az ember, aki ilyen hatással van rá, a pusztá szavaival?” Sárika hatalmas nagy szerelembe esett.

„ - Béla drágám!” - mondogatta, és csak olvasta, olvasta a verseit. Minden megjelent kötetét megvette. Úgy érezte, hogy jobban ismeri ezt az embert, mint a saját édesanyját. A versek buják voltak, és szexisek, forrók, és hidegek. Sárika lelke elázott az érzelemtől, a testét, pedig fura borzongás járta át, még a sorok láttán is. Kutatni kezdett szerelme után. Mindent megtudott róla, ami csak lehetséges. Megtudta, hogy agglegény a drága, és azt is, hogy nagy nőfaló. Ez, még jobban felcsigázta Sárika érdeklődését. Sárika teljesen kivirult, és a fellegekben járt. A környezete gyanús pillantásokkal nyugtázta furcsa átváltozását. Buja Jónagy Bélával kelt, Buja Jónagy Bélával feküdt.

Fene nagy, sőt forradalmi dolognak tartotta a költő különlegességét, imádta, ahogy belepiszkít a magyar nyelv írott szabályaiba, ahogy semmibe veszi a dallamos verselést, és szabadjára engedi a gondolatait, és érzelmeit a soraiban.

„ S a vadász, szemügyre veszi az őzet, már tudta, hogy még ma bekeríti őtet...”

- „Őtet” - ismételtette Sárika - ki az a bátor költő Buja Jónagyon kívül, aki ilyen szemtelenül semmibe véve megszegi a megszeghetőt? Micsoda bátorság, micsoda férfi!

„ A kisvadkant, a tölgyfa alatt enni látja, s a hatalmas vad a hamvas husit megkívánja...” Sárika egyszerűen nem tudott betelni ennyi egyedien megfogalmazott őszinte, és nyers érzellel. Ha rajta múlt volna, biztos, hogy kötelező olvasmányként iktatja a tanrendbe a hatalmas költőt, de sajnos, ezt még a befolyásos papa sem tudta elintézni.

Sáríka minden erejét megfeszítve, óriási terv megvalósításába kezdett.

Felvásárolta Buja Jónagy összes, fellelhető művét, és ingyen osztogatta a kisközség kultúrház látogatóinak, hadd ismerjék meg minél többen az imádott költő műveit.

Aztán, amikor már nagyjából tudták, hogy ki is az a Buja Jónagy Béla, a kultúrház vezetőivel megszervezett egy író-olvasó találkozót, meghívva arra, a nagy és hatalmas poétát. Könyvtáros Sáríka, ugyancsak rászervezt a dologra, nehogy az óriást csalódás érje. Mindenkinek beígért egy-egy ingyen mozijegyet a legközelebbi Harry Potter filmre, aki tiszteletét teszi a találkozóra. A kultúrház megtelt fiatalokkal, de szerencsére a helyi nyugdíjas klub tagjai is elfogadták párujukkal együtt a meghívást, gondolván arra, hogy a mai înséges időkben addig is meleg helyen ülhetnek, amíg az a micsoda tart.

Sáríka csupa láz, csupa izgalom volt. Fodrászhoz, majd kozmetikushoz ment, aki gondosan kicsipegette huncut kis bajuszkáit mind egy szálíg.

Haját is átfestette ébenfeketére, ami tökéletesen eltakarta erős szálú, ősz tincseit. Hófehér, hatalmas zsabós blúzt vett fel, és beletuszkolta magát, - derekát övvel megjelölve- a tízéves fekete terliszter szoknyájába. Csinosnak érzete magát. A táviratot, amin a költő a jöttét üzenté, eltette, mintegy örök emlékül régi kacatjai, pardon, kincsei közé.

A szíve majd kiugrott a helyéről, amikor meghallotta az általa szervezett és ugyancsak begyakoroltatott éljenzést, mely a költő érkezésének szólt.

Sáríka tágra nyílt szemekkel nézte a pöfögve érkező rozoga kis Trabantot, és nem hitt a szemének, amikor megpillantotta imádott férfiúját.

Buja Jónagy Béla nem volt olyan nagy, mint amilyennek képzelte, sőt, nagyon is kicsi méretű emberke volt. Fürgén kiszállt az autójából, még visszanyúlt elnyűtt dzsekijéért, és széles műmosollyal indult a bejárat felé. Sáríka a legigézőbb mosolyát elővéve kezét nyújtott neki, és valami ilyesmi hagyta el vörösre kent száját, hogy:

„- Óh, hát megérkezett!”

A költő kézfogása erőtlen, és tapadós volt, olyan forma kézfogás, ami után rögtön a szoknyájába törli az ember a kezét, nehogy nyoma maradhasson a bőrén, az undok érintésnek.

Sáríka akaratlanul is végigmérte az „óriás” öltözékét, ami egy kopott kitérdesedett farmerből, és egy agyonmosott kockás flanelingből állt, a kitaposott elnyűtt lábbeliről nem is beszélve. Sáríka, hatalmas erőt vett hirtelen jött vegyes érzelmein, és nagy kedvesen betessékelte a vendéget.

- Szolgálhatok valamivel? - kérdezte, miközben helyet kínálta a költőt.

- Talán egy snapsz, jól jönne!- villantotta ki bagó-sárga fogsorát Buja Jónagy, miközben undorítóan végigmustrálta tekintetével Sáríkat.

- Hozom máris - suttogta rekedtes hangon Sáríka, és elsietett a büfés csajhoz, hogy megrendelje a felest. Remegő kezekkel tette a művész elé, az meg, meg sem köszönte, csak fogta és egy csapásra lehajtotta az egészet.

Utána, valami utánozhatatlan krákogásba kezdett, és reszketeg újjakkal, kutatott nikotin után. Hátradőlt a hatalmas fotelben és nagyot szívott a füstszűrő nélküli erős cigarettából.

- Hát itt vagyok kislány! - mondta, és olyan kétértelmű, undok mosolyt küldött Sáríka felé, hogy annak még a lélegzete is elállt. Aztán haját kétpercenként simogatva, bedobta, a nagy szöveget, hogy ő milyen elfoglalt, milyen fáradt, milyen pocsék a közlekedés, és hogy mennyire nem tisztelik sem erkölcsileg, sem anyagilag, a mai hallhatatlanokat.

És mindezt olyan hévvel magyarázta, hogy széles kézmozdulatával úgy leverte a kis kerámia hamutartót, hogy az ezerfelé gurult.

- Semmi baj, semmi baj! - ismételte nagy zavarában Sáríka, és megpróbálta gyorsan összeszededegetni az apróra tört kis darabkákat. És amikor a guggoló helyzetéből éppen megpróbált felemelkedni, olyat tapasztalt, amire még nem volt precedens, az ő példás, szűzies életében. Ugyanis, a hatalmas költő ezen helyzetet kihasználva, erősen belemarkolt Sáríka már kissé puhuló fenekébe, egyértelmű, félre nem érthető erős kézfogással.

Sárikában még a vér is megfagyott, de be kellett, hogy vallja, - legalábbis saját magának-, hogy nem is esett ez az ízé olyan borzasztóan rosszul, mint ahogyan azt mások esetleg gondolnák.

Sőt, valami fura bizsergés járta át a testét, olyasmi, mint amikor a „kisvaddisznós” verset olvasta éppen. Sárika erőt vett magán, és megpróbált úgy viselkedni, mintha mi sem történt volna, majd nagy nehezen megszólalt.

- Akkor talán el is kezdhethetnénk - mondta, és levegőt sem kapott, amikor Buja Jónagy megszólalt, hogy:

- Most rögtön, vagy ráérünk az est után is?

- Induljunk! - szólt határozottan Sárika, és büszkén elindult az utat mutatva a nagy művésznak.

Közben érezte, hogy ringó csípőjének minden mozdulatát követi a szemével, ez a Buja Jónagy!

Sárika úgy hallgatta a művészt, mint egy Istent. Az sem zavarta már, hogy a költő szájából a nagy hévvel előadott mű tolmácsolása közben olykor-olykor szétfröccsent a nyála, és néha megfélekedve magáról, kopott flanelingje ujját el-elhúzta az orra előtt. Sőt, talán még jobban lázba hozta ez a sohasem tapasztalt vadság és közönségesség.

A megszervezett vastaps is szépen összeállt, majd szinte vezényszóra gyanúsán hirtelen maradt abba. A művész megköszönte a szíves vendéglátást, és elnézést sem kért azért, hogy közben végig cigarettázott, és a műpadlón nyomta el kitaposott cipőjével a csikket.

- Ráérek még!- mondta Sárikának, miután Sárika kiosztotta a résztvevőknek az ingyen mozijegyeket.

- Nem mutatná meg esetleg, a könyvtárukat? - kérdezte gülü szemekkel.

- Dehogynem!- rebegte Sárika- és gyorsan körülnézett még, hogy biztosan elment-e már az utolsó vendég is, mert a takarító Rózsi nénit látta, hogy már a műsor közben távozott, tehát felőle nyugodt lehetett.

...Könyvtáros Sárikának ez volt élete legszebb éjszakája, amit Buja Jónagy Bélával a könyvtárban töltött. Beteljesült az álma, amire évtizedekig csak várt, csak várt.

Az író-olvasó találkozó után Buja Jónagy Béla, még a község határát is elkerülte, az őt még sokáig ostromló meghívásokra

pedig, nem válaszolt. A község lassan, még a nevét is elfelejtette, pedig sokáig emlegették a híres eseményt.

Aztán néhány év múlva, egy fantasztikus thriller tartotta lázban az országot, amit egy ismeretlen nevű író alkotott - sohasem fedte fel magát - és aminek a címe, az alábbi volt:

Egy felejthetetlen éjszaka az „óriással”.

Talán egyetlen ember sejtette csak az író kilétét, az addigra már ronggyá züllött rég volt hatalmas nagy költő, Buja Jónagy Béla, aki jó nagyokat röhögött magában a hihetetlen fantáziával megáldott író, hatalmas sikert aratott remekművén...

*„A nevetés Isten
anyanyelve.
Tanuld meg
ezt a nyelvet,
és taníts meg rá
mindenkit!”*

(Müller Péter)